

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Veled tartok!

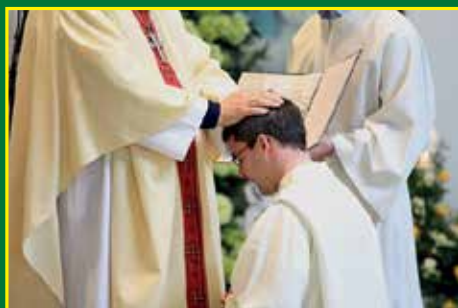
Megmenteni egy lelket
Helyet hagyni Neki is
Együtt megyünk
Elfogadás
Hűség

2015/2

NAGY ÖRÖMÜNK:

PÉTER DIAKÓNUSSÁ SZENTELTEK!

Veled tartok!

Kedves kis Dédunokám!

Barátságunk annyi idős, ahány éves vagy. Az életed viszontagságai úgy hozták, hogy 3 hónapos korod óta édesanyáddal a mi „öreg fészünkbe” találtatok menedéket. Megértjük, hogy fontosak vagyunk és leszünk egymásnak.

A nagycsalád szeretete (a súrlódásokkal együtt) nem tud úgy jelen lenni a mindennapokban, mint mikor együtt lakunk. A Gondviselés ajándéka, hogy a dédnagypapa halála után sem maradtam egyedül. Idős korom ellenére még van számomra teljesíthető feladat, másokért is tenni.

Első éveidben a betegségekkel való küzdelemben én is *veled lehettem*, mint háttér segítség.

Aztán, mivel óvodába keveset jártál, sok-sok időt tölthettünk együtt. *Veled tartottam* a gyurmázásban, legózásban, játszótunk kisvonatokkal, autókkal, lelkesedtem rajzaidért... stb. Szerencsére ritkán untam, hogy óráig nem adtad fel, amit el akartál érni. Ha viszont erőszakoskodtál, rosszkodtál, tapasztalt fejjel, több türelemmel általában „leszereltelek”. Nem túl gyakran, de megértetted, ha te mindenáron a TV nézéshez ragaszkodsz, az nekem rossz érzés, az én kudarcom.

Most már iskolás vagy. Gyakran megyek érted. Míg jövünk

hazafelé, megosztod velem aznapi élményeidet. Szeretsz iskolába járni. Jó tanuló vagy. Ha kéred, átnézem leckéidet. Eszedbe se jut, hogy táskádat (7-8 kg) velem cipeltesd. Még a bevásárló kocsimat is inkább te tolod.

Egyik nap ünnepélyesen megkérdezted, hogy szólíthatsz-e dédinek (eddig ugyanis a többiekkel együtt nagynak hívtál). Ezt a nagy előléptetést, hogy valóban dédi vagyok, megünnepeltük egy jó kis fagyizással. Eddigi jelszavunk NÁM (nagyi – Á. – mama) DÁM (dédi – Á. – mama) lett.

Köszönöm a jó Istennek minden eddigi útítársamat, aki velem tartott, és kérem őt, hogy amíg úgy gondolja, még egy ideig *veled tarthassak*, kis dédunokám.

Tartalom

Örömvadászat.....	3
Esszé.....	5
Életünkben.....	8
Kentenich atya tanításából.....	30
Tilman atya.....	31
Pápara figyelünk.....	33
Emlékezzünk.....	36
Tedd könnyűvé.....	41
Férfi szemmel.....	42
Koronázás.....	45
Oázis konyha.....	49
Van/Nincs boruk!.....	51
Gyerekszaj.....	52
Hírek.....	53
Fiatalk Oázisa.....	58

OÁZIS 2015. március, XXV. évf. 2. (78) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Bodó Marci és Rita, Csabai Gábor és Márta, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Pisti és Orsi, Gál Kata, Gertrúd-Mária Nővér, Fehér Zoltán és Mari-ka, Horváth Zsolt és Ildikó, Jóna Bálint, Kentenich atya, Kiss Ádám, Kovács Filó, Magyarkúti József és Judit, Mészáros Zsuzsa, Oszoli Dani, Ramocsai Pál és Mónika, Sallainé Karikó Éva, Radnai István és Márta, Radnai Kinga, Schumicky Ildikó, Soós Viktor és Zsuzsi, Szalai Zsolt és Petra, Tilman atya, Török Péter és Orsolya, Turai Éva, Ozsvári Imri, Varga Károly és Erika, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Endrédy Balázs, Endrédy Pisti, Heiszer Erika, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Löw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika
- Nyomás: ofsetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Jelenlegi számunk házigazdája az **Budapesti Régió** volt, köszönjük a munkájukat!

Őket a **Soproni Régió** követi. A következő Oázis központi témája: **Küldetésünk**

Lapzárt: **2015. szeptember 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címmel!

ISSN 2063-0441

Veled tartok

Gertrúd-Mária nővér előadása
Óbudavár, 2015. január 3.

Róma 2014: Veled tartok – Róma 1951: Veled tartok
A Schönstatt alapításának 100. évfordulója alkalmából tartott jubileumi ünnepségen, 2014. október 25-én, Rómában a fiatalok zárándokutató szerveztek Pallotti Szent Vince sírjától a Szent Péter-bazilikáig. Mindenki kapott egy ún. barátság kar-kötőt, ezzel a felirattal: „Veled tartok!”

Az 1940-es évek végén, ill. az 50-es évek elején egy párbeszéd zajlott az Egyház és Kentenich atya, vala-mint a schönstattiak között. A két fél között közeledésre, találkozássokra, párbeszédre és az állás-pontok tanulmányozására is sor került, végül az addigi félreértések is szóba ke-rültek. Kentenich atya úgy érezte, állást kell foglalnia, ezért hosszú levelet írt Dél-Amerikából. Ennek eredménye azonban nem a nézetkülönbségek tisztázása, ha-nem az illetékes püspök megbántódá-sa lett. Kentenich atya tudta, hogy az eljárása kockázatos. Meg volt azonban győződve arról, hogy „akinek küldeté-se van, annak azt be kell töltenie.” Az Egyház képviselői úgy döntöttek, hogy Kentenich atyát és a Schönstatt családot alaposabban megvizsgálják: Kentenich atyának bizonytalan időre távoznia kel-lene az alapításától, így választás elé ál-lították: ha szabad akaratából távozik,

akkor esélye van arra, hogy valamikor visszatérhet, ha nem, akkor csak a ko-porsójában térhet haza.

Nehéz döntés volt ez, Kentenich atya küzdött. Ebben az időszakban Rómában tartózkodott hűséges útítársa, Alex Men-ningen atya, mint a Schönstatt család képviselője. Kentenich atya elhatározta,

hogy szabad akaratából soha nem távozik, de ha küldik és mennie kell, akkor azonnal eluta-zik. Ezért Menningen atyához fordult, ezzel a kérdéssel: „Alex, velem tartasz?” Ő először így felelt: „Nem, erre kép-telen vagyok”. És csak később, hosszabb belső küzdelem után felelte: „Igen, veled tartok.”

„Igen, veled tartok.”

Az a tudományos párbeszéd, amelyre Kentenich atya levelének megírásával törekedett, nem jött létre, ezzel szem-ben egyre több kritika érte személyét. A vizitátor a Szent Officinumhoz (Ró-mába) benyújtott javaslatában egy apos-toli vizsgálatot javasolt a Schönstatt-mű ügyében. Mindezt hosszú hallgatás kö-vette.

Kentenich atya jelen volt Rómában 1949 novemberében, de nem esett szó erről a témáról. Jelen volt 1951 január-jában, februárjában és márciusában, de még mindig semmi szó nem esett róla. Valamennyi munkatársa azt javasolta neki, hogy ne váltson ki vitát.

Az (apostoli) vizitátor a következőket mondta Kentenich atyának első római beszélgetésük alkalmával: „Gondolom, tisztában van azzal, hogy a püspökséghez intézett levél az ön részéről, nagy oktalanság volt.”

Kentenich atya erre a következőt felelte: „Az attól függ. Létezik emberi okosság, de létezik természetfeletti, isteni bölcsesség is.” „Úgy véli, hogy természetfeletti bölcsességgel járt el?” „Igen, meg vagyok róla győződve” – válaszolt Kentenich atya.

1951 májusában az apostoli vizitátor, Sabastian Tromp atya Rómába idézte Kentenich atyát, és választás elé állította: hagyja el művét szabad akaratából vagy pedig kényszerből. Közben Menningen atya minden pillanatban mellette volt.

Menningen atya (M. a.): *Atya, most mit fog tenni? Mérlegelte már?*

Kentenich atya (K. a.): Kentenich atya egy kicsit elgondolkozott. *Először egy másik kérdést kell feltennünk. Mit fogUNK csinálni? Te és én.*

M. a.: *Én, hogy-hogy? Hogy érted ezt?*

K. a.: *Én még soha életemben nem cselekedtem egyedül, hanem mindig az egész Schönstatt családdal egyetemben. Most rajtad kívül senki sincs jelen a Családból. Ezért mondtam, hogy te és én. Ekkor következett az előbb említett kérdés először: Alex, velem tartasz?*

M. a.: *Atya, képtelen vagyok erre!*

K. a.: De Kentenich atya megismételte: *Alex, velem tartasz?*

M. a.: *Atya, gondolja meg, mit kockáztatunk! Nyomorékok leszünk – az egész (Schönstatt) művet szét fogják szagatni!*

K. a.: *Na és? Isten felé meg kell tennünk a legkomolyabb felajánlást, ha a végsőt és a legkedvesebbet kéri tőlünk. Ő rendelkezhet vele... és mi a rendelkezésére állunk...*

M. a.: *Atya, Önnel tartok. Eddig is mindig Önnel tartottam, soha nem hagytam Önt magára.*

Ekkor Kentenich atya a kezét nyújtotta: *„Rendben van. Akkor együtt megyünk.”*

Kentenich atya nem hagyta el szabad akaratából a művét, de készen állt rá, amennyiben az Egyház ezt kérné tőle. A Schönstatt család iráni hűsége készítette arra, hogy így járjon el.

Néhány hónappal később elválasztja őt művétől a Szent Officinum, és Európa elhagyására kötelezi.

Egy újabb keresztút veszi kezdetét.

Időnként újabb dekrétumok érkeztek, ő azonban mindig megerősített bennünket a győzelembe vetett hitével, és azt mondta, mindezek a szenvedések egykor a javunkra fognak válni.

Mialatt az Egyesült Államok-beli száműzetésének helyére, Milwaukee-ba utazott, még el tudott jutni Latin-Amerikába, hogy ott Argentína első leányszentélyét felszentelje.

„A szentélyt fehér kardvirágokkal díszítettük fel, melyek egy V alakot formáztak. Ez a német 'Vater' – atya szó – kezdetűjét jelentette. Kentenich atya belépett a szentélybe, és az ujjaival jelezte, hogy megértette a virágok jelentését. És mit tett ekkor? Elfordult, letörölte a könnyeit és áldását adta.”

Reggelente prédikációiban azt mondta, hogy olyan emberekre lenne szükség, akik készek arra, hogy saját haza nélkül is otthont készítsenek mások számára.

Isten azért küldi nekünk a nehézségeket, hogy általuk eloldódjunk önmagunktól, és így növekedjen a hitünk, s a szívünk is eloldódjon önmagunktól.

Bizony, sokáig kellett ezt Kentenich atyának tanulni, mígnem 1965-ben a Szent Officinum felmentette, és végre visszatérhet Schönstattba.

A hétköznapiakban

Azt mondjuk a Szűzanyának: Veled tartok – Jézushoz. Együtt megyünk vele a gyermekek útján, a szeretet, az igehirdetés útján, a hódítás, az emberhalászok útján, és a keresztes útján.

Azt mondjuk a házastársunknak: Veled tartok – minden magaslaton és mélységben akkor is, ha, fájdalmat okoztál nekem, hiszen a szeretet fájhat. Hozzád tartozom, akkor is, ha a kapcsolatunkban valami sötétség van, amikor nem értelek. Megsimogatom a hajadat és azt mondom – nem értelek, de hozzád tartozom.

Ezt mondjuk idősebb szüleinknek: Veled tartok – hálásan, akkor is, ha megváltozol, akkor is, ha még mindig úgy bánsz velem, mint egy kisgyerekekkel, akkor is, ha fájdalmat okozol nekem, akkor is, ha beteg vagy és a rólad való gondoskodás az erőim határáig megpróbál. Igen, veled tartok – a szeretet fájhat.

Ezt mondjuk a gyermekünknek: Veled tartok – akkor is, ha máshogy fejlődsz, mint ahogy szeretném, akkor is, ha szemtelen vagy, vagy harcolnom kell veled, akkor is, ha nem találod önmagadat. A gyermekünkkel való minden örömben és fájdalomban azt mondjuk: Veled tartok. (Tegnap családnapi, német családoknál egy edesapa a belső

küzdelmeiről beszélt. Elfogadlak, mikor a zene túl hangosan szól a házban – elfogadlak.)

Egyszerűen elengedjük a dolgokat. Mikor oly nagyon vágyom még egy gyermekre, de nem érkezik, vagy egy vetélés esetén – ez is egy elengedési gyakorlat –, vagy amikor megházasodik a gyermekünk, vagy hivatást választ. Mindezekben az esetekben szükség van az elengedésre. Fájdalmat okoz valami, én mégis azt mondom: Veled tartok.

De mondhatjuk mindezt a diákjainknak, a munkatársainknak, az önkéntes munkában a segítőinknek, a kollégáinknak, a főnökönknek is:

Veled tartok.

„Itt az idő, hogy megmentsünk egy lelket!”

*Örömmel adok hálát az Atyának,
aki arra méltatott, hogy részem legyen
a szentek örökségében, a világosságban;
kiragadott a sötétség hatalmából,
és áthelyezett szeretett Fia országába.
(vö. Koll,13)*

Egyke vagyok. Nem is nagyon volt rá alkalom, hogy testvérem legyen, hisz' hamar kiderült, hogy szüleim házassága nem működik. Anyukám albérletről-albérletre menekült agresszív és alkoholista édesapám elől, bejártuk Budapestet és környékét, mindig éppen ott éltünk ahol befogadtak egy édesanyát kisbabával. Az óvodás és kisiskolás korom úgy telt, hogy lakóhelytől függően minden évben máshol kezdtem. Voltak átmeneti időszakok, amikor nem volt hol laknunk, így édesanyám leszűkítette az életét (meg az enyémet is) 2-3 szatyorra, elég mobilis lett. Az egzisztenciális lecsúszás első lépcsője az volt, mikor már nem voltak bútoraink, hiszen mindig tovább kellett állnunk. Olykor építkezéseken, a művezetőnek berendezett konténerekben aludtunk: kis asztal, szék, heverő. Emlékszem ott egy szilveszterre: nagy durroztatás, vídamság kint, egy törékeny édesanya óvodás gyermekével vágyakozik kifelé. Legalábbis én vágyakoztam.

Ez az időszak arról szólt, hogy édesanyám önmagával küzdött, nem találta a saját helyét a világban – jobban mondva nem volt helye a világban. Az volt a nehéz

ebben, hogy édesanyám élete megbicsaklott, én pedig ugyanúgy jártam iskolába, jól éreztem magam, voltak barátaim. Nem éreztem áldozatnak magam, hiszen édesanyám nagyon szeretett engem. Később jött az az időszak, amikor a betegsége miatt kezdett ön- és közveszélyessé válni. Akkor már tudtam, hogy nekem beteg az anyukám, nekem feladataim vannak vele kapcsolatban (is).

Máskor édesanyám depressziós-sziszofrén félelmei miatt napokig nem mentünk haza a mai eszemmel nyomórúsgosnak mondott albérletünkbe. Az utcán sétáltunk a két szatyossal, és *nem mertünk* haza menni. Elég siralmas lehetett látni minket kívülről. Akkor jött a padon alvás. Pedig nem voltunk hajléktalanok – mert lett volna hová mennünk –, csak nem mentünk haza. A *Nyugati-ban* van egy nagy nemzetközi váróterem a jegypénztárak mellett. Emlékszem a műanyag padokra, ahol jó néhány napot eltöltöttünk, vissza-visszajártunk.

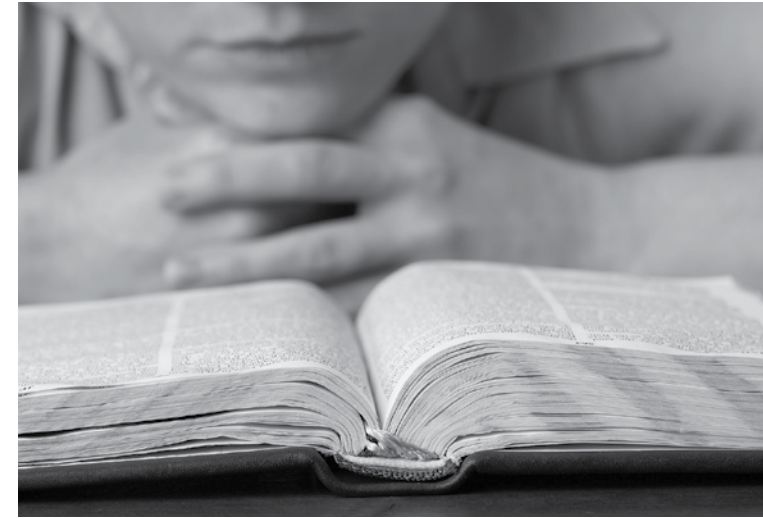
Később oda is visszamentem, abba a váróterembe. Megkerestem a „törzshelyünket”, és leültem. És végre, évek múltán azért ültem le, mert *én akartam leülni*. A múltam feldolgozási folyamatának ez egy fontos állomása volt. A gyerekkorom minden helyszínét végiglátogattam azóta. Mindent emlékezetből kellett megtalálnom: hogy hol szálltunk le a HÉV-ről óvodába menet, milyenek voltak a kövek az utcán. Követtem az emlékeimet, befordultam a kisgyermek-

ként végigjárt utcasarkokon, becsöngettem a hajdan-volt otthonaim ajtóin. Mondtam, hogy óvodás kisgyerekként itt laktam az anyukámmal albérletben. A néni-bácsik meghökkenve, meghatódottan invitáltak be, és jó volt egy rövid beszélgetés apropóján kijutnom kisgyermekkorom útvesztőiből. Volt ebben egy kis önreflexió, tudatos szembesülés a múlttal, kísérlet személyiségem eredetének felkutatására.

Édesanyám nem volt rosszindulatú, csak beteg. Ő tudta, hogy nagyon rossz állapotban van, én akkor ezt nem gondoltam annyira súlyosnak. Egy nap azt mondta nekem, hogy be kell feködni a kórházba. Ültünk valamilyen akkori hivatalban, és azon tanakodtak a fejem felett, hogy mi legyen addig a kisgyerekkel, vagyis velem. Így kerültem gyűjtőintézetbe.

A kórházi kezelés fél évig tartott, de betegen, lakás és munka nélkül anyukám nem tudott visszavenni magához. Szegény édesanyám teljesen összetört, hiszen egyetlenegy kötődése volt az életben, az élethez: a gyereke. Egy édesanya, aki nagyon szereti a gyerekét, csak beteg és ezért nem adják vissza neki... Nagyon megviselte. Bizonyos értelemben érthető volt ez a döntés, ami új élethelyzetet teremtett mindenki számára.

A gyűjtőintézetből hirtelen egy vidéki, városi intézetben találtam magam. Itt nem csupán árva, elfeledett gyermekek, hanem még nem büntethető fiatalok is össze voltak zárva. Kijárás

nem volt, rácsok kívül is, belül is. Börtön volt, a szó klasszikus értelmében. Az alagsorban cellák voltak, ahol egyesével el lehetett szeparálni az embereket. Egy folyosó, három cella: rácsos ajtó, pokróc, priccs, vödör. Ha rosszak voltunk, akkor fél napra, egy napra oda tettek be bennünket. A falakon vésett átkok, keserű feliratok. Nagyon rányomta az életemre a bélyegét, hogy rendszeresen megverték bennünket a nagy fiúk. A fiúk és a lányok külön lakrészben aludtak, de napközben egybe voltunk eresztve. A lányokat csúnya atrocitások érték az orrunk előtt. Én ott kicsinek számítottam, nyilván nem vettem részt benne, de minden a szemünk előtt történt, a nevelők pedig oda se néztek, beszélgettek a nevelői szobában, reszelték a körmüket. Ott minden megtörtént, ami felügyelet nélkül hagyott, bezárt fiatalok között előfordulhat. Hivatalosan tanítás vagy tanulás nem volt. Volt egy terem, ahol egy polcon tankönyvek voltak minden évfolyam számára, leültünk, mindenki

levette a saját tankönyvét. Én negyedik-ötödikes lettem volna, ha járhattam volna iskolába, így az ötödikes könyvet nézegethettem. Mindenki együtt.

Mindez tudat alatt nagyon kemény ütés lehetett számomra. Félttem a társaimtól, az erőszakos dolgok nagyon megviselték az én gyermeki világomat. Előtte nem ilyen közegben mozogtam, nem ismerem ezt a fajta életet. Hiába voltam munkás szülők gyereke, mivel mindig költöztünk, nem bandáztam. Utólag nagy ajándékként élem meg, hogy nem kezdtem el dohányozni, lányokkal agresszíven bánni, drogozni. Ezek kimaradtak, nem léptem át ezt a határt.

Isten engem kísérő kegyelmének első felismert jelét látom ebben.

Aztán megkérdezték tőlem, hogy szeretnék-e nevelőszülőkhöz menni. Hát, mondom, persze. Nem éltem meg olyan drámaian az intézetet, nem sírtam éjszaka, nem lógtam a rácson, hogy engedjenek már ki, de ennek a lehetőségnek igen megörültem: el lehet menni. Egy nap jött értem két öreg néni, felpakolt, és elvitt egy kis faluba, anya és lánya, akik már több fiút kivettek magukhoz a ház körüli munkák elvégzésére. Talán azért is, mert egyre növekedtem, és az önérzetem is egyre jobban fejlődött, ez még nehezebb időszak volt számomra, mint a szolnoki „börtön”.

Nagyon hamar kiderült, hogy a munka miatt vagyunk ott. Volt ott már egy

néhány évvel idősebb, robosztusabb alkatú másik fiú is. Én csenevészebb voltam, s noha akkor még nem tudtam, hamarosan kiderült (a magam számára is), hogy én intellektuálisabb vagyok, szívesebben olvasgatnék, mint fát vágnék. Az ötödik osztály kimaradt nekem, ezért nagyon rossz tanuló lettem az iskolában.

Mellette dolgozni kellett: rendben tartani a kertet, az udvart, fát vágni, vizet hordani(!), mindenféle munkát végezni, ahogy ez vidéken normális. Nyilván nem rosszul tudatból csinálták ezt így, azt gondolták, ez a gyermeknevelés része. Mivel én nem voltam paraszt gyerek, nekem ez nem volt magától

értetődő. Dinnyét, paradicsomot termesztettek több hektárnyi földéken, ott töltöttük az időnket. Nagyon rosszul éreztük ott magunkat. Könnyen megverték minket, ha nem úgy mentek a dolgok, ahogy kellett. De a pofonoknál is fájóbbak voltak a lenéző, becsmérlő szavak, ahogyan rólunk beszéltek, akkor is, ha jelen voltunk. Fájt, hogy nem lehet ezek elől hova menekülni. Volt olyan fiú, aki elszökött, de visszahozták, megverték, minden folytatódott, ahogy azelőtt. Nagyon-nagyon nehéz volt. Az ember egy intézetben nem várja el, hogy szeressek. Nem azzal a prekoncepcióval érkezik oda, hogy ott személyes kapcsolata lesz bárkivel is. Álságos helyzet volt ez. Azt gondolnánk a nevelő szülőkről, hogy valamilyen érzelem kapcsán vesznek fi-

...gyermekkorom
különbféle állomásai
egy tudatosan fel-
épített dráma ré-
szei, melyek által
a Jóisten egy kis
gyermekét meg-
hívja...

úkat magukhoz, de mi megéltük, hogy ez nem így van. Ők fent laktak a nagy házban, mi pedig lent aludtunk a nyári konyhában. Hetente egyszer lehetett fürdeni. Egyszerű volt az étkezés (sokszor tejet kaptunk kenyérrel), egyszerűen ruháztak bennünket (évente egyszer kaptunk új cipőt, melegítőt, kabátot a központi ellátóból), lerítt rólunk, hogy mi vagyunk az állami gondozott gyerekek.

Aztán a Jóisten egy nagyon nagy csavarral, váratlanul, egyértelműen engem – csak engem, csak ott – megszólított. Úgy érzem, hogy a gyermekkorom különféle állomásai egy tudatosan felépített dráma részei, melyek által a Jóisten egy kis gyermekét meghívja, felkészíti valami nagyobbra, szebbre, többre.

Akkortájt vetítették a moziban a Barabás című filmet, ami a gyilkos-megtérő élete mellett Jézus és az első keresztények életét is bemutatta. Soha azelőtt nem hallottam Istenről, Jézusról, templomban sem jártam soha, de azon az éjszakán úgy bandukoltam hazafele, hogy teljes bizonyossággal tudtam,

hogy én hiszem ezt a véres halált, amit Jézus vállalt értünk, és úgy szeretnék élni, mint a keresztények. Tizenkét éves voltam. Elveszett voltam, de Isten rám talált a világban.

A két idős nénitől kértem egy imakönyvet. Kinyitottam: *Az Úr imája: Mi Atyánk...*, *Üdvöz légy Mária...* Megtanultam őket. Volt a faluban egy katolikus templom. Elkérdezkedtem oda vasárnaponként. 89-90 körül nem volt szokás az, hogy a gyerekek templomba járjanak – főleg nem egyedül. Leültem hátul a padba, amikor felálltak, felálltam. Nézegettem a képeket a falon. Elmentem minden vasárnap, az imakönyvből megtanultam a litániákat is, mindent, amit lehetett. A plébános atya látta, hogy ott ül egy gyerek hátul, odajött hozzám az egyik mise után, és megkérdezte, hogy ki vagyok és mit keresek ott. „Csak jöttem imádkozni” – mondtam.

Azt hiszem, attól kezdve beköltöztem a templomba. Megragadtam a Jóisten lábát, és nem eresztettem el. „Csak jövők hálát adni...”

(folytatjuk...)

„Valamennyi kezdeményező és alkotó cselekedetet illetően egyetlen alapvető igazság létezik – abban a pillanatban, amikor valaki határozottan elkötelezi magát, a Gondviselés is működésbe lép.”

(Johann Wolfgang von Goethe)

„Csak akkor tudunk kitartóan szeretni, ha úgy döntünk, hogy jobban szeretjük az embereket, mint megérdemlik.”

(Gary Chapman)

Együtt, külön, vagy veled

A nyukám Pesttől 30 km-re lakott egyedül egy családi házban, állapota egyre romlott, és a ház is nagy volt. Többször elesett, kórházba kötött ki, mikor legutoljára elesett, lába eltört, kórház, rehabilitáció után hozták került februárban, már nem lehet magára hagyni.

Azt gondoltuk, hogy jön a nyár, eladjuk a házat, a mi lakásunkat is, és egy közös házba összeköltözünk szeptemberre. Mindez persze nem sikerült, húzódtott az idő, 5 ingatlanost bízunk meg. Az eredmény: csak érdeklődők jöttek. Már eltelt egy év, már a második évet tapostuk így együtt. A lakásunk már nekünk is kicsi volt, de így a Mamával együtt már nagyon, 52 m² –en laktunk hatan. Én és férjem egy kicsi szobában, gyerekeink – 14, 10, 8, éves fiúk – a mamával egy nagyobb szobában. Szóval, ez így nem volt súrlódásmentes.

Tavaly elmentünk Óbudavára július 5-én, a Schönstatt 100. évfordulójára. Mi még nem mentünk így egy napra Óbudavára, csak a nyári családi hetekre szoktunk menni, illetve az önkéntes takarítós napon voltunk már. Most viszont erős hívást éreztem, megbeszéltük, és elmentünk erre a szép ünnepre.

Kértük Jézust és a Szűzanya segítségét, hogy végre sikerüljön eladni a Mama házat.

Hazajöttünk Óbudavárról, és két héten belül sikerült eladni a házat. A vevő beleszeretett a Mama házába és nem is aludott, megvette, egy összegben kifizette.

Eddig sem volt felhőtlen a Mama és a mi együttélésünk, Mama természete sem könnyű, mi sem vagyunk egy egyszerű család: egy ka-

Mama természete sem könnyű, mi sem vagyunk egy egyszerű család: egy kamasz, egy kamaszodó és egy nehezen kezelhető gyerekekkel.

masz, egy kamaszodó és egy nehezen kezelhető gyerekekkel. Meg kellett tanulni a vitás helyzeteket kezelni, nem mindig sikerült, kritikákat elviselni, gyerekkori sérelmeket részemről feldolgozni. Jött egy nehéz időszak, amikor végleg el kellett dönten, hogy akkor együtt vagy külön.

A kapcsolatunk olyan állapotba került a Mamával, hogy ő azt mondta, inkább idősek otthonába, egy apartmanba menni, s mi is azt mondtuk, nekünk is így jobb lenne.

Aztán lecsillapodtak a kedélyek, tanultunk a vitás helyzetekből, észrevettük a félreértéseket, megértettük a heves érzéseket. Mama megnyugodott, nem nézett magának apartmant.

Megint elmentünk Óbudavára október 18-án, tovább kértük a Szűzanya segítségét.

Néztünk több házat, hogy melyikben férnénk el hatan, de kicsit külön. Nem volt megfelelő egyik sem. Végül hamar megtaláltuk az új házat. Elég nagy volt, mamának külön szoba, fürdővel, minden jól klappolt, minden gyerekünk megnézte, Mama is, mindenkinek tetszett.

Szombaton beszélünk az eladóval, hogy van egy készpénzes vevője, de úgy látja, nekünk nagyobb szükségünk van rá, inkább nekünk adná el. Vasárnap felhívott, hogy tárgytalan a dolog, mert hétfőn elmegy a készpénzes vevővel az ügyvédhez, neki adja el a házat mégis.

Mi is, de a gyerekeink még jobban összeomlottak. A két kisebbik gyerekekkel imádkoztunk, de este a kamasz gyerekünk is csatlakozott hozzánk (aki már régen nem imádkozik együtt velünk), vele mondtunk el közösen egy tized rózsafüzért. Másnap megint telefonált az eladó, hogy mégis csak nekünk adja el, és ez így ment 4 napon keresztül oda-vissza.

Hazajöttünk és gyorsan igyekeztünk lefoglalni a házat, sikerült is, egy baráti családtól a közösségünkől kaptunk kölcsönt, ha megkapjuk a banki kölcsönt, abból visszaadjuk nekik.

A ház osztatlan közös tulajdon, a másik félnek le kellett mondania az elővásárlási jogáról. Ezt meg is akarta tenni, de nagyon sok problémája volt a jogi részével, férjem közvetített közte és a mi ügyvédünk között. Nagy nehezen ez is sikerült, és december 5-én aláírtuk a szerződést.

Közben mi is árulgattuk a lakásunkat, jött is néhány vevő, de decemberben és januárban elképesztően sokan érdeklődtek. Jött egy lány, aki egyszer megnézte a lakásunkat, majd visszajött

a szüleivel, ők nagyon gyorsan akarták a lakást, megalkudtunk az árban és azt mondták, hogy ők addig nem mennek ki az ajtón, míg le nem foglalózzák.

Nekünk elég gyorsan kellett kiköltöznünk. Közben a mi eladónkról kiderült, hogy alapjában véve jó ember, nem akart szórakozni velünk, csak minél előbb akarta a pénzt, hogy egy részéből lakást tudjon venni. Rendes volt velünk, mert még a teljes vételár kifizetése előtt engedte, hogy felújítsuk a házat és be is költözzünk. Az eladónk már megvette kis lakását és elköltözött, azonban a felnőtt fia vele lakott, és nem akart kiköltözni, aztán mégis csak elhagyta a házat, de így már csak 3 hét maradt a ház felújításra.

A templomban, ahová járunk, van egy építési vállalkozó, akit megkértünk a felújítási munkák elvégzésére. Intenzív munka következett.

A felújítás szépen ment, kialakítottunk a mamának egy olyan fürdőszobát, ahol egyedül tud zuhanyozni (korábban kádban fürdött, nélkülem nem tudott, kellett neki segíteni).

A csomagolásra kivettem szabadságot, de egyfolytában ajtó, kád, csempe után szaladgáltunk férjemmel, ezért kicsit elcsúsztunk a csomagolással. Megkértem barátnőmet, hogy segítsen csomagolni, a gyerekek unokatesója pedig önként ajánlkozott, hogy segít, így a költözés napja előtti éjjel készen lettünk.

A költözésre szintén önként ajánlkoztak rokonok, barátok, közösségünk tagjai, és a Schönstatt csoportunk tagjai. Volt két apa, aki fiát (12 évesek) is elhozta, ők is helytálltak végig a munkában.

Estére a sógorom és anyósom által készített gulyásleves mellé leültünk az

új konyhába, és beszélgetéssel zártuk a napot. Másnap már be is költöztek a régi lakásunkba.

De ezek után sem volt probléma és gond nélkül vége az egész történetnek. A házvétel utolsó 3 milliós részletére a bank úgy döntött, hogy nem ad kölcsönt, mert kiderült, hogy a ház egy részére nincs használatbavételi engedély. Most a Domonkos templomból kaptunk segítséget egy építési szakértő személyében, aki megpróbálja ezt megoldani, hogy a fennmaradási engedélyt megkaphassuk.

Reméljük, hogy a házzal kapcsolatos rendezetlen dolgokat sikerül az eladóval együtt rendbe rakni. Bízunk benne, hogy Isten továbbra is segít minket.

Sokan tudtak róla, hogy nehéz nekünk anyukámmal és neki is velünk, többen próbáltak lebeszélni minket a vele való további együttélésről. Kértük

Istent, hogy mutassa meg, hogy együtt, vagy külön a Mamától.

Végül is a mellett döntöttünk, hogy együtt leszünk, nyugodtabbak vagyunk így, hogy nem idegenek gondoskodnak a Mamáról, és a gyerekeknek is jó ez így, mert alkalmazkodást látnak és tanulnak.

Úgy gondoljuk férjemmel együtt, hogy az ima, az önismeret és az önnevelés útján kell fejlődnie, mert nem elég ahhoz egy nagyobb ház, hogy béke és megértés legyen a családban.

Még nem vagyunk a végén, de úgy érezzük, hogy a számunkra reménytelennek, néha lehetetlennek tűnő dolgok is megoldódnak, ha nem egyedül magunkban bízunk, hanem kérjük Jézus és a Szűzanya segítségét.

Imáinkban közvetítőket is kértünk, hogy segítsenek: Szent Józsefet, Kente-nich atyát, Pio atyát, és Szent Imrét.

Elfogadás

Viktor kilencéves. Szüleivel és három testvérével Szigetszentmiklóson éli a hétköznapiak semmiképpen nem nevezhető életét. Viktor kerekesszékekben ül, tabletekkel és különféle kütyükkel kommunikál. Szüleivel, Zsuzsival és Viktorral beszélgetünk arról, mit is jelent az, ha egy fogyatékkal élő gyermek érkezik a családba.

Meséljetelektől! Mikortól látszott, hogy az ő egészségi állapota elég súlyos, hogy ennyire akadályozott a mozgásban?

Zs: – Ez fokozatosan vált nyilvánvalóvá. Négy hónapos koráig nem tűnt fel

senkinek, hogy gond lenne, bár utólag már felismerjük azokat a jeleket, amiből gondolni lehetett volna, hogy nincs minden rendben.

V: – Amikor először gyanúsak lettek a dolgok, két hétre befektették kivizsgálásra a sváb-hegyi fejlődésneurológiára. Az sokkoló volt, ott a jövővel kapcsolatban a lehető legrosszabb dolgokat mondták el.

Zs: – Azt mondták, hogy ha nem állunk neki azonnal fejleszteni, akkor egy olyan gyerek lesz, akinél „se kép, se hang”, aki egész életében kifeszített végtagokkal üvölni fog. Ott ez volt a

módszertan. Volt olyan, akit azzal eresztettek haza, hogy meg fog halni a gyerek, aki aztán persze azóta is él.

V: – Számomra volt egy meghatározó mondat abban a két hétben, ami Zsuzsi szájából hangzott el: Ez egyedül nem fog menni. Nagyon mélyen belém ivódott. Ezzel összecseng az a gondolat, amit később Schönstattban tanultunk: amit csak lehet, azt mint házaspár együtt csináljunk, s akkor az egy közös élmény, közös megtapasztalás lesz. Ez Viktorra is igaz. Igyekszünk mindketten kivenni a részünket a vele kapcsolatos feladatokból. Például törekszünk arra, hogy estére kevés programot vállaljunk, és lehetőleg itthon legyünk.

Zs: – Azzal, hogy valójában mennyire súlyos Viktor állapota, csak később, fokozatosan szembesültünk. Amikor óvodáskorú lett, akkor azért már látszott, hogy komoly gondok vannak. Láttuk, hogy más gyerekek mit tudnak, hogyan fejlődnek.

V: – Nyilván ő az életünk eddigi legnagyobb változtatása. Nekem fiatalokkoromban két félelmem volt. Az egyik az volt, hogy mi van akkor, ha nem lesz gyereke, a másik, meg hogy mi lesz akkor, ha nem lesz egészséges. Akkoriban nagyon nem tudtam a sérült emberekkel mit kezdeni. Diákkoromban elmentünk szociális otthonokba, s nagyon nehezemre esett ott lenni. Ez nyilván egy folyamat, a Jóistennek néha sajátosak a nevelési módszerei.

Zs: – Sokan a szüléskor szembesülnek az ilyen problémával, vagy egy ultrahang vizsgálaton megtudják, hogy baj van, szóval hirtelen jön a szembesülés. Nálunk ez kicsit másképp volt. Az első években a fejlesztésével foglalkozó szakemberek nem mondtak konkrétumot, hogy meddig fog eljutni. Én abban a hitben éltem, hogy a fejlesztés során majd megtanul fogni, aztán felül, elkezd mászni és elkezd járni. Reméltük, hogy majd szép lassan behozza a lemaradásait, és lassacskán mindent megtanul. A szembesülés egy folyamat volt. Ahogy teltek az évek, egy idő után látszott, hogy korlátok vannak, bizonyos dolgokig nem fog sose eljutni, és bizonyos képességeket nem fog sose elsajátítani, de közben mi is fel tudtuk ezt dolgozni. A fokozatosság miatt mindig megkaptuk azt az erőt és hitet, ami az éppen aktuális szinthez kellett. Azt gondolom, hogy bi-

zonyos szempontból ez a folyamat még nem zárult le. Nagyjából az állapotával tisztában vagyunk. Azt teljes mértékben el is tudjuk fogadni, viszonylag reálisan látjuk a lehetőségeket és a célokat, hogy mik azok a dolgok, amelyek nála fontosak, amikre hangsúlyt kell fektetni, hogy mitől lesz neki jó. Nyilván kell fejleszteni, de az ne miattunk legyen, ne azért hordjuk őt mindenáron mozgásfejlesztésre, hogy elmondhassuk majd, hogy 18 évesen egy járókerettel meg két pedagógus segítségével meg tud tenni öt perc alatt két métert. Az nem az életéről szól. Minden fejlesztés szóljon őrá, hogy neki mitől boldogabb és talán kicsit könnyebb az élete. Például a mozgásfejlesztés nála azt a célt szolgálja, hogy a komfortérzete jó legyen, hogy legyen átmasszírozva, hogy ne fájjanak a feszes izmai, hogy tudja kinyújtani a lábát, hogy ne ugorjon ki a csípője, mert az fáj, és hasonló. Ami nagyon fontos, az a kommunikáció. Ezért választottuk a Bliss Alapítvány kommunikációs fejlesztőiskoláját, ahová most jár. Ilyen kis korban nagyon kevés helyen fektetnek erre ekkora hangsúlyt, később meg már kicsit késő. Ebben az intézményben csodákat művelnek ezekkel a gyerekekkel. Amiatt, hogy nem tudnak beszélni és mozogni, általában azt mondják az ilyen gyerekekről, hogy értelmileg is súlyosan sérültek. Pedig ez sokszor nem így van, csak eszközeik nincsenek arra, hogy valahogy kifejezzék a gondolataikat. Számos olyan nem

A félelem biztos, hogy nem a Jóistentől származik, Ő nem akarja, hogy „végigféljük” az életünket.

beszélő felnőttet ismerünk, akik olyan mértékben mozgássérültek, hogy etetni kell őket, viszont számítógépen írnak, olvasnak. Viktor egy nagyon modern iskolába jár. 4 éves kora óta tanul számítógépezni. Karácsonyra tabletet kapott, mert most ez az új kommunikációs eszköz, amivel próbáljuk taníttatni. Ez egy nagy motiváció számára, mint ahogy egy egészséges kilencéves fiú számára is izgalmas dolog egy ilyen modern kutyü. Ma már léteznek kifejezetten a nem beszélő gyerekek számára kifejlesztett kommunikációs alkalmazások, amivel ki tudják fejezni, mit szeretnének, mit éreznek, mit választanak. És persze szabad játszani is a tableten. A motiváció fenntartása nagyon fontos, mert az ilyen emberek többsége egy idő után bele is törődik abba, hogy velük csak történnek a dolgok. Még akkor is meg kell őket kérdezni, ha pontosan tudjuk, hogy mit szeretnének. Attól fogja ő azt érezni, hogy a saját élete fölött döntéseket hozhat. Ezzel nyilván sokszor küzdünk, mert nem mindig könnyű. Mindig van egy következő lépcső, amikor bele kell gondolni új dolgokba, bele kell állni új feladatokba, időnként szembesülni kell valami addig ismeretlenlennel vagy váratlannal.

V: – A Viktor elfogadásához vezető úton egy fontos pillanat volt húgának, Veronikának az érkezése. Nagy küzdelem volt, míg ki tudtuk mondani, hogy legyen még gyermekünk. Nagyon sokan próbáltak lebeszélni róla.

Zs: – Igen, mert ugye az hamar ki derült, hogy gond van, de azt nem tudták megmondani, hogy mitől. Nem a szülésnél történt, az biztos. Próbálták vizsgálni, de több mint egy évig tartott, mire leírták, hogy talán egy méhen belüli vírusfertőzés volt az, ami elváltozást okozott az agyban, s innen az egész állapot. Más betegségek is felmerültek gyanúként, többek között egy olyan örökölhető génhiba, amely egyre romló állapotot okozott volna, amellyel nem is lehet nagyon sokáig élni. Ebben a tudatban hurcoláztuk őt az orvosokhoz, hogy vagy ez, vagy az. Hosszú idő volt. Közben ott volt a nagy álmunk a nagycsaládról. Ugye a Jóisten az álmonkon és a vágyakon keresztül üzeni meg, hogy mit szeretne tőlünk, s hogy mi a mi utunk. Közben a társadalom részéről pedig ott a nyomás, hogy minek akarunk még több gyereket. Ha a génhiba diagnózisa igazolódik be, akkor még a többi is örökölheti, de ha nem, akkor meg hogyan fogjuk fejleszteni ezt a gyereket, és egyáltalán, hogyan képzeljük mi ezt az életet? Küzdelmes időszak volt. Ekkor még a helyzet elfogadásával is eleve küzdöttünk. Szerencsére sok segítséget kaptunk, sokan imádkoztak értünk, és egyszer csak azt tudtuk mondani, hogy nagyon fájna, ha a nagy álmunkról le kéne azért mondani, mert félünk. A félelem biztos, hogy nem a Jóistentől származik, Ő nem akarja, hogy „végigféljük” az életünket. Tehát a nagy álmunkról a félelem miatt lemondani jobban fájna, mint ha születne még egy olyan gyermekünk, mint a Viktor, akit nagyon szeretünk. Ő olyan, amilyen, de szemmel láthatóan jól érzi magát a bőrén.

ben. Amikor ezt így ki tudtuk mondani, akkor nagy ajándéknak éltük meg Veronika jövetelét. Két héten belül már biztos köztünk volt. Olyan érdekes, hogy a Jóisten mindegyik gyermekünkkel megvárta a mi nagy igenünket.

V: – Ami a Viktor helyzetében jó dolog, hogy például azt az evangéliumi tanítást, hogy „éhes voltam és ennem adtatok”, nap mint nap megélhetjük vele. Mert az természetes, hogy az egészséges csecsemőt megetetjük és tisztába tesszük, de amikor már 10 éves, és napról napra meg kell ezt tenni, akkor meg kell találni ennek az értelmét. Nincs bennünk nagy csodavárás. Érdekes, hogy néhány éve, amikor a mozgalom Gergőért imádkozott, az nagyon sokat segített nekünk. Mi is imádkoztunk Viktorért, Gergőért, más betegek gyógyulásáért. Ma már – és lehet, hogy ezzel nem mindenki ért egyet – nem imádkozunk Viktor gyógyulásáért. Ha a Jóisten adna egy ilyen kézzelfogható csodát, az bizonyára nagy örömmel és hálával töltené el a szívünket, és nagyon megváltoztatná az életünket, de nincs bennünk egy görcsös, mindenáron ragaszkodás ahhoz a vágyhoz, hogy gyógyuljon meg. Olyan szemmel tudjuk őt szemlélni, hogy a családjában mindannyiunk közül ő indul a legjobb eséllyel, ha azt nézzük, hogy az életünk célja a mennyországba jutás.

Zs: – Neki már a születése is szimbolikus. December 30-án született, abban az évben ez Szent Család ünnepe volt. A barátaink az ünnepi misén imádkoztak értünk, miközben született.

V: – A védőszentje boldog Batthyány Strattmann László. Mindegyik gyermekünknek választottunk egy magyar

védőszentet. Batthyány Strattmann Lászlóhoz különösen kötődünk, mivel én Körmentől származom, ahol a Batthyány család is élt egy évszázaddal korábban.

Zs: – 2003-ban avatták boldoggá, abban az évben, amikor összeházasodtunk. Ezért őt kértük házasságunk pártfogójának, és elhatároztuk, hogy első fiunkat az ő oltalmába ajánljuk. Szép kapcsolódás, hogy a szegények orvosa egyengeti Viktor útját.

V: – Viktorral tavaly egy csodálatos dolgot éltünk meg. Nővére, Virág elsőáldozásra készült, és mondtuk a plébános atyának, hogy szeretnénk, ha Viktor is elsőáldozó lenne. Az atya ezt a lehető legtermészetesebben fogadta. Azóta, ha megyünk győnni, akkor az atyával kettesben ők is elvonulnak, kap feloldozást. Viktor számára az evés is nehézséget okoz, de érdekes, hogy az Oltáriszentséggel soha nem volt gond. Tudatosan nyitja a száját, és látszik az arcán, hogy átérzi, hogy Krisztus testét veszi magához. Ez egy nagy ajándék, már az, hogy egyáltalán lehetett elsőáldozó, és hogy a legtöbb pap ezt jó lélekkel fogadja. Nagyon sokfelé járunk, és mindenhol kis kereszttel akarnak neki áldást adni. Olyankor mondjuk, hogy ő áldozik. Ennek nagyon sok pap szívből megörül. Jó lenne, ha a hasonló sérült gyerekek is részesülhetnének ebben. Lehet, hogy az egyház itt nem teljesen nyitott, de talán lehetne efelé menni. Az biztos, hogy Viktorra ez hat, az látszik.

Zs: – Néha ismeretlen emberek oda jönnek mise után, és elmesélik, hogy mennyire megérintette őket, hogy milyen boldogság volt az arcán. Egy ismer-

rősrünk mondta, hogy látja, mennyire átéli Viktor a szentáldozást, és hogy bizony ez mennyire elgondolkasztja, hogy vajon mi tudunk-e ennyire örülni az Úr Jézusnak.

V: – Viktornál az is egy jó dolog, hogy nagyon-nagyon ritkán látjuk őt boldogtalannak, hogy szenvedne vagy szomorú lenne. Vannak szomorú pillanatai persze, ha valami nehézség vagy fájdalom adódik. Ha elmennek a lányok a nagyszülőkhöz, akkor szomorú, de hosszabb távú fájdalmat vagy szomorúságot ritkán tapasztalunk. Szerintem ez nagyon megkönnyíti a helyzetünket, hogy ő boldog gyerekként van köztünk.

Zs: – Szép az is, mennyire tanít minket. Mi képesek vagyunk mindenféle csip-csup ügyön morogni, mint a felkelés meg a reggeli elindulás. Ő meg állandóan mosolyog, tényleg. Ha reggel ébresztem, rám mosolyog, ha megyünk be az iskolába, már fülig ér a szája, és mindennek örül. Ez annyira tanulnivaló dolog a Jóisten és saját magunk viszonyára vonatkoztatva! Mert egy csomó dolog történik az ő életében, ami nem kellemes, és amiket nem kívánna, ami fizikailag nagyon nehéz, és mindezek ellenére olyan nagy hálával és szeretettel tud minden pillanatban jelen lenni!

V: – Az öröm mellett jó dolog látni, hogy humora is van. Például ha etetjük, de nem figyelünk rá eléggé, esetleg elveszek egy telefont vagy mást csinálunk, ügyesen odanyúl a tányérért és leveri a földre, aztán elkezd rajta nevetni. Ha mérgesek vagyunk, bosszankodunk, azon is nevet. Milyen sokszor nem tudunk a magunk ügyetlenségein, korlátain, bosszúságain felülkerekedni, inkább

morgunk. És ezt is olyan jó látni, és megtanulni tőle, hogy ilyen helyzetekben is tényleg nagyon jókat lehet nevetni.

Zs: – A Jóisten minket, egészséges embereket is biztosan más szemmel néz, mint ahogy mi elképzeljük, de mi annyira rágörcsölünk az életre... Pedig hát mi a lényeg? Mi a fontos? Viktor mindazon képességek hiányában van, ami egy mai átlagembert sikeressé tesz. Nem mozog ügyesen, nem tud beszélni, nem tud nagy beszédeket tartani, nem tud kioktatni másokat, közben mégis

profétaként van jelen a környezetében, és a létével a Jóisten dicsőségét hirdeti. Itt vissza is kanyarodhatunk a csodaváráshoz. A Jóisten mindig is azért tett és tesz csodát, hogy a saját dicsőségét megmutassa. Persze ennek lehet egy járulékos következménye az, hogy megtérés történik, növekedés vagy gyógyulás, de nem feltétlenül testi gyógyulás. De Viktorban így is megmutatja a dicsőségét nap mint nap. És közben szép csendben a csoda is megtörténik, ahogyan a korábban a víz borrrá változik...

Veled tartok

Nagyon tetszik az idei jelmondat. Ízlelgetem. Ha Jézus szájába adom ezt a mondatot, biztató, erőt adó. Olyan erőt, hogy az ember tudja vállalni a nehéz helyzeteket, nehezebbik utat, mert érzi, tudja, hogy nincs egyedül.

A menyemenetelkor az apostoloknak megígéri Jézus, hogy velük marad, sőt egy erőt adó lelket is ígér nekik. A későbbi életükből látjuk, hogy ez valóban meg is történt, gyümölcsöző életet éltek, általuk egyház született, hirdették a feltámadt Jézust.

Soha nem érezték Jézust magukhoz olyan közel, mint mikor már testileg nem volt velük. Tudták szabadon követni, dönteni mellette. Mindez a Szentlélek ajándékaként valósult meg. Az én életemben is megvalósulhat mindez, ha a Szentlelket befogadom. Akkor már az én számból hangzik el a mondat: veled tartok.

Amikor nehéz elkezdenem a napot, vagy felvenni a munkát, mindig erőt adó, ha eszembe jut, hogy nem egyedül csinálom mindezt, nem magamért, nemcsak azért az emberért, akivel dolgozom van, hanem minden mögött Jézus áll. Ha Őt meg tudom látni, örömmel mondom, hogy „megyek az Úr szőlőjébe”. És talán valóság lesz az a mondan-

hogyan „az én igám édes, az én terhem könnyű”.

Erőt adó az a mondata is: „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”. Nagy örömmel töltött el mikor először hallottam, hogy Kentenich atya mindig imádkozott a munkatársaiért, de nemcsak a mellette dolgozókért, hanem kiimádkozta a leendő munkatársait. Értem is, érted is imádkozott.

Ha az Isten lelke bennünk él, el tudjuk vinni a szeretetét az emberek közé. A mindennapi életünkben tudjuk apró pénzre váltani tanítását, amikor örülünk a körülöttünk élő embereknek.

Nem magunk választjuk a családukat, az egyházbeli családunkat sem. A plébánián, ahol élünk, kell meglátunk egymásban Jézust. Szeretettel elfogadva, nem bírálva, ítélkezve. Csak így tudjuk együtt építeni Isten országát. Akkor otthonra lelünk a közösségben. Ehhez egymásra oda kell figyelni, időt kell szánni az együttlétekre. Nyitottá kell válnunk egymás számára.

Nagyon különbözőek vagyunk, és sokszor nehéz ezt elfogadni, nemhogy áldásként hordozni. Nézzünk fel a keresztre! Jézus élete nem ér ott véget. Ha kitartunk a nehézségben, megtapasztaljuk azt az örömet majd, amit az Isten országáért fáradozók kapnak, konkrétan azt, hogy már az Isten országában élnek. Számukra valóság lesz az, ami másnak csak távoli remény. A legnagyobb munka ezért saját magunkban vár ránk.

Nagyon különbözőek vagyunk, ezért ez sokszor nehéz, nehéz elfogadni. Egy plébániai programon dolgozunk, és mindenki mást akar például, vagy szervezünk egy táborot és azt látjuk, hogy

különbözőek az igények, vagy kezdeni kellene a szentmisét, de a templom még szinte üres – rendszeresen késünk –... lehetne még sok példát írni. Rengeteg olyan helyzet van, amiben a sok különböző ember ítélkezhetne a másik felett, szidhatná akár jogosan is, bosszankodhatna, el is mehetne a közösségből – hátat fordítva a többieknek, mert ő náluk külön. De mire vezetne mindez? Inkább alázattal kell egymáshoz közelednünk. Mindig abból induljunk ki, hogy mit szeretnénk, mi a célunk az egészszel. Akkor gyakran kiderül, hogy mindnyájan ugyanazt szeretnénk. Már csak az a kérdés, hogy szeretettel oldjuk-e meg a problémát. A szeretet azt jelenti, hogy fontos nekem a másik, fontos nekem az ő igénye, nem csak legyintek. Néha rácsodálkozom, hogy némelyik édesanya milyen tigrisanyaként védi a gyermekét másokkal szemben, mindig jónak, jobbnak látja a saját gyermekét, küzd helyette is az érdekeiért... A Szűzanya mindannyiunkat így lát. Neki fontos minden gyermeke, és biztos neki is az fáj a legjobban, ha a gyermekei békétlenségben élnek. Nézzünk föl Rá, ha nehéz a másikat elfogadni, ő segít majd meglátni a testvér társunkban! Hálás vagyok, hogy édesanya lehettem, és így talán jobban megértem a Szűzanyát, átérzem ugyanazt a helyzetet, amikor a gyermekeim marakodnak. Csak egy kis alázat kellene, meg nagylelkűség, hogy el tudjuk nézni egymás (és a saját magunk) hibáit. Ahol sok ember van, ott meg kell hallgatni mindenki véleményét, meg kell kérdezni, hogy ki miért tartja fontosnak azt, amit akar. Az a jó, ha az emberek érzik, hogy fontos az is, amit ők tudnak a lényükkel

a közösséghez hozzátenni, hisz minden egyes gyermekkel gazdagodik a család.

Egyszer nagy eseményre készült a közösségünk, sok volt a tennivaló. A termet berendezni gyűlt össze egy kis csapat, amikor a munka közben az egyik ember észrevett a faliújságon egy olyan hirdetményt, aminek az ott létével ő

nem értett egyet. Először indulatosan, dühösen fordult az ott lévő társa felé, majd belátva, hogy most itt más a tennivaló, megbeszéltek egy időpontot az eset tisztázására.

Minden nap növekednünk kell a szeretetben, Jézus parancsa ez: „szeressétek egymást!”

Álom ez – nem való?

Ott álltunk ketten és szemben velünk a Sátán.

– Végre itt vagytok. Régen várom már a perccet, hogy nyíltan játszhatunk. Hajrá! – s vészjósló mosollyal intett egy barlang felé, hogy menjünk be. Mögénk kerülve a visszatérő elzárta.

Egymásra néztünk, megfogtuk egymás kezét, s besétáltunk a sötét, nyirkos, szörnyű árnyakat sejtető sziklaüregbe. Egy hosszú folyosó indult előttünk, semmi jót nem ígérve.

Férfiem erősebbre fogta a kezemet, s pillantása ezt üzent:

– Induljunk. Maximum meghalunk.

Futni kezdtünk, az esélytelenek könnyedségével. Jobb az ilyesmin hamar túlesni.

Két-három helyiségen is keresztülszaladtunk. Mindegyikben válogatott borzalmak vártak: emberfejű férgek, csonkolt testek, furcsán puha és mozgó talaj a lábunk alatt és szűnni nem akaró sírás, sikítás. Egyre gyorsabban rohattunk. Egyszer csak egy egészen üres, félhomályos térbe kerültünk. A láрма is

elült, helyébe ijesztő csend került. Előttünk egy fej jelent meg, szeme helyén izzó parázs, mosolyra húzott szájából láng készült kitörni. Megtorpantunk. Ez tehát a végállomás?

Ismét férjem szeméből próbáltam leolvasni, mit tegyünk.

Ő a fejével intett: tovább!

A láng kirobbanásának pillanatában mi félreugrottunk és futottunk tovább. Mint egy rossz akciófilmben. Utunk felé vezetett. Egy rozszant, korhadó falépcsőn, melyen kezek kapdostak a lábunk után, így igen fürgén vettük a fokokat, mígnem egy óriási, öreg ajtóhoz értünk. Csak együtt bírtuk kitérni a rozsdás zsánerok fogságában korhadó kaput.

Egy erdei ösvény futott előttünk lefelé a völgybe. A levegő tiszta volt, madarak csicsergése hallatszott. Lepillantva az útra, megláttuk a Sántát néhány – a barlangi akadálypályáról ismert – rémség társaságában. Ők is megláttak minket. Szemükből döbbenet és ijesztő düh tükröződött.

Eszerint idáig már nem lett volna szabad eljutnunk. Akkor még győzhettünk!

Maradék erőnket összeszedve közeledünk a borzalmas társaság felé. Elhaladtunk mellettük, hallva fogaik csikorgását, morgását. A Sátán vérszomjas tekintettel kísérté sértetlen távolodásunkat.

Látva, hogy nem követnek minket, rohanni kezdtünk lefelé a völgyben, mígnem elértünk egy betonutat, ami egy városka felé kanyargott. Visszapillantva eltűnt a hegy borzalmas útja, az öreg kapu, a rémséges sziklabarlang.

Nevetve egymás nyakába borultunk:
– Túléltek! A Jóisten vigyázott ránk!
Nem engedte, hogy bajunk essen!

Boldogan bandukoltunk a városka felé. Férjem előhúzta a telefonját a zsebéből:

– Ezt meg kell osztanunk másokkal.
Mekkora sprint volt!

Hátunkon éreztem a Sátán mosolyát.

Veled tartok – egymással tartunk

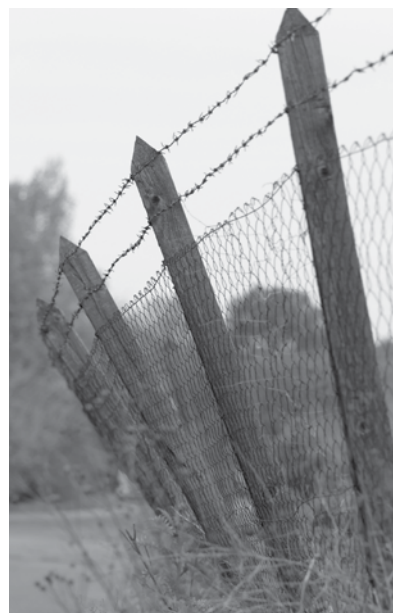
Idén ünnepeljük, hogy 25 évvel ezelőtt Isten és az emberek előtt kimondtuk, hogy „téged el nem hagylok, holtomiglan-holtodiglan semmiféle bajban”.

Nemcsak akkor tartunk egymással, ha együtt vagyunk. Egymást hordozzuk gondolatainkban, ha távol vagyunk egymástól, figyelünk egymásra, figyelmeztetjük egymást. (Egy kis reklám: feleségem velem tartott, amikor emlékeztetett, hogy tavaly elhatároztam, részt szeretnék venni az idei óbudavári Apa Hétvégén.)

Könnyű akkor a másikkal együtt tartani, amikor egészségesek vagyunk,

amikor rendben mennek a dolgaink. Könnyű a házastárssal, kis és nagycsaláddal jóban lenni ilyenkor. Jó érzés a barátokkal együtt lenni, beszélgetni, kiábrándulni, együtt dolgozni.

A nehézségek idején is egymás mellett kell, hogy álljunk. Ne engedjük el

ilyenkor házastársunkat, családtagunkat, barátunkat. Egyedül könnyebben elesünk, együtt erősebbek vagyunk, ha ki is billenünk egyensúlyunkból, nem esünk teljesen el.

Az egymásba kapaszkodás erősítő hatását már gyerekkorban, az „Adj király, katonát!” játékban megtapasztalhatjuk. Sportközvetítésekben láthatjuk, hogy egy-egy forrófejű játékost saját csapattársai fogják vissza. Biztos a Ti ismer-

etségi körötökben is van „elcsatangolt gyermek”, aki kisebb-nagyobb kerülő után megindult visszafelé. Meg kell találnunk az optimális „oszloptávolságot”, hogy elérhetőek maradjunk számukra.

Felelősek vagyunk egymásért! Vegyük észre a mások nehézségeit, és álljunk rendelkezésükre! Ha mi estünk el, könnyebben felállunk, könnyebb az újrakezdés, ha valaki ott van velünk és mellettünk.

Quo vadis, Domine?

Hová mész, Uram? Én is megyek Veled! Hordozom a nehéz keresztet. Segítek Neked! – Nem is – Te segítesz nekem. Miért olyan nehéz ez a kereszt, Uram?! Nem is a kereszt nehéz – én vagyok gyenge! Gyenge vagyok, pedig lehetnék erős. Hiszen aki Benned bíz, azt Te megerősíted. Aki Hozzád megy, azt Te felüldíted. Miért akarok hát én a saját erőmből boldogulni? „Boldogulni” – milyen szép, érdekes magyar szó! Mit jelent boldogulni? Valamire jutni, valamire menni, valamiben előrelépni, valamit megoldani. Ez jelentené a boldogságot? Hiszen „boldogulni” szó szerint ezt jelenti: boldoggá lenni, boldoggá válni. Az a boldogság, ha egyedül megoldok valamit? Az a boldogság, ha valami sikerül? De hiszen akkor sose lehetek igazán boldog! Mert nem sikerülhet mindig minden. „Nem boldogul valamivel” azt jelenti, hogy az a valami nem sikerül. Hányszor, de hányszor történt már meg velem, hogy amikor valami

nagyon nem akart sikerülni, akkor azt mondtam: „Uram, nem megy. Egyedül nem megy. Vedd kezébe Te ezt a dolgot! Én elengedem tiszta szívemből, és elfogadom a Te kezéből azt, ahogyan lesz.” És akkor számtalanszor megtapasztaltam, hogy a dolog megoldódott. Az eszemmel már tudom, hogy csak akkor lehetek boldog, ha engedek. Ha engedem, hogy ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem ahogyan Te. Ha ez a kettő egybeesik, akkor „szerencsém” van. De rajtam múlik. El tudom-e engedni a gyeplőt? Ha már mindent megtettem, át tudom-e adni Neked, Uram, a végső megoldás kulcsát? Miért olyan nehéz ez? Miért akarok mindent én, én, én, egyedül, mint egy macacs gyerek? Miért olyan nehéz „hinni a szememnek”? Hinni azt, amit már annyiszor átéltem: hogy nem az én akaratomon múlnak a dolgok? Hinni azt, hogy könnyebb az úton járni valakivel, aki már ismeri azt, és hagyni, hogy vezessen, mint egyedül csörtetni a bozótban?

Olyan egyszerű! Mindent megtenni, és a többit Rád hagyni! Veled akarok tartani, Uram! Szorosan fogni a kezdet, és lépkedni arra, amerre Te vezetsz! Elhinni azt, hogy bár egyik irányban szebbnek tűnik az út, mi mégis a másik irányba

kanyarodunk, és úgy lesz jó. Mert Te jobban tudod, mint én magam, hogy mi a jó nekem. Hinni Benned, bízni Benned, elhinni, hogy velem vagy, akármilyen vagyok, és akármilyen történik. És a többi nem számít! Nem számít, hogy ki mit gondol vagy hisz rólam, nem számít, hogy az emberek szeretnek vagy nem. A fontos az, hogy Te szeretsz engem, és én szeretlek Téged. És Te segítesz abban is, hogy szeressem az embereket, akik Benned testvéreim. (Mert ez nem

is mindig olyan egyszerű.) És milyen nagy ajándék, hogy még egy földi Társat is adtál mellém, aki szintén mindig velem van! Áldj meg, Uram, add nekem az Erősség Lelkét! Hogy el ne engedjem soha a Te kezdetet.

Veled tartok

Az idei év jelmondata nagyon elgondolkodtatott bennünket, és komoly házastársi beszélgetés kiindulópontja lett. Nagy ajándék volt számunkra megtapasztalni ebben a témában is a Szűzanya gazdagságát – két ilyen egyszerű szó, és mennyi minden jut az eszünkbe!

– Veled tartok! Veled tartok reggelente, amikor egy-egy igen mozgalmas és egyáltalán nem pihentető éjszaka után igyekszem békével és derűvel elindítani a kisebb és nagyobb „munkásokat”.

– Veled tartok, miközben apró leánykám elmélyült ténykedését figyelem,

ahogy felfedezi a kertet. Mennyi apró megfigyelni való, mennyi érdekesség! Mária, segíts nekem, hogy én is ilyen kíváncsi szemmel kutassam Isten jeleit a világban!

– Veled tartok, ha sikerül felüdülöm a háziszentélyben.

– Veled tartok, amikor anya-sofőrszolgálatot teljesítek. Mária, oltalmaz minket!

– Veled tartok, amikor hallgatom a családomat. Mária, add, hogy meghalljam, amit fontos meghallanom, még akkor is, ha éppen sokan beszélnek hozzám egyszerre!

– Veled tartok, amikor számomra megoldhatatlan és nyomasztó problémával állok szembe. Mária, add, hogy le tudjam tenni Eléd ezeket!

– Veled tartok a munkám során, amikor úgy érzem, sehogyan nem jutok a dolgok végére, és mindig valamivel megszakítanak.

– Veled tartok az olyan napokon, amikor a fiam minden határt igyekszik következetesen leteszteni. Mária, adj nekem türelmet!

– Veled tartok, amikor a gyermekeinken keresztül nevelsz minket hitre, elfogadásra, szeretetre és türelemre.

– Veled tartok, amikor az összes gyermekünk békében játszik, és sikerül egy jót beszélgetnünk.

Veled tartok! A férjemmel is tartok. ☺ Vele is együtt haladunk. Mária, add, hogy együtt haladjunk ebben az évben is! Sőt, add, hogy Veled tartsuk meg egymást és a gyerekeinket is minden élethelyzetben!

Interjú a Radnai házaspárral

Új sorozatot indítottunk útnak az Oázis hasábjain, amiben a Schönstatti Családmozgalom új vezetésének, a JUVENENEK a tagjait szeretnénk bemutatni. A mostani számban a Radnai házaspárral ismerkedhetünk meg.

Máti: Szelestei Gáborhoz hasonlóan egy vallását gyakorló, a hétköznapi életben is a katolikus értékek szerint vezetett nagycsaládból jöttem. Nem véletlenül, mert Gábor nővére vagyok. ☺ Keszthelyen nőttem fel, itt jártam iskolába,

Mutatkozzatok be röviden!

István: Öt gyermekes családként egy Somogy megyei, Kaposvártól 10 km-re fekvő kis településen, Orciban élünk. Agrármérnökként dolgozom a Kaposvári Egyetemen. Korábban főként nyúltenyésztéssel és kutatással foglalkoztam, de ma már több időmet veszi el a kutatáshoz szükséges anyagiak előteremtése. Zala megyében, Rádiházán nőttem fel, majd gimnáziumba Pannonhalmára jártam. Érettségi után Kaposvárra kerültem az akkor még Mezőgazdasági Főiskolára, majd némi kitérő után, 1985-től itt dolgozom.

gimnáziumba, majd Budapesten egyetemre. Gyógyszerészként dolgozom egy kaposvári gyógyszertárban.

Hogy ismertétek meg egymást?

Máti: A két család jóban volt, de mivel közöttünk viszonylag nagy kor-különbség van, nem merült fel a párkapcsolat lehetősége, csak amikor én már harmadikos gimnazista voltam, és István abba az élethelyzetbe került, hogy végzett a főiskolán, és elkezdett dolgozni. Megérett benne a gondolat, hogy családot kellene alapítania...

István:...és akkor én már tudatosan kezdtem feleséget keresni. Az egyik legfontosabb szempont az volt, hogy valását gyakorló római katolikus legyen. Ismerve a családot és követve a mondást – „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát!” – esett a választásom Mártira. Na persze nem minden érzélem nélkül!

Máti: Ebben az időben szüleim komolyan aggódtak, hogy a továbbtanulás helyett a gyors férjhezmenetelt és a családalapítást választom. De egyrészt én akkor még nem voltam biztos abban, hogy tényleg ő az igazi, vele ellentétben, aki már akkor tudta, hogy engem akar a feleségének. Ő látta bennem az életre szóló társat, de én ezt nem éreztem. Persze szerelmes voltam, vonzott, de másrészt én valóban tovább akartam tanulni. Ezért azt mondtam neki, hogy elmegyek Budapestre egyetemre, és nyitott szemmel fogok járni, mivel nem vagyok biztos benne, hogy ő lesz életem párja. És a Jóisten vezetését itt élem meg, hogy egyrészt nem találkoztam más szóba jöhetővel és hogy...

István:...hogy István párját ritkítja! Annyira ritkítja, hogy nem volt konkurrens!

Máti: ...nem, ez nem az, hogy „nincs más, ezért hozzámegyek”, hanem valóban bennem is megerősödött az az érzés, hogy igen, Ő az, és hogy ez jó lesz. Így döntöttünk egymás mellett, és mielőtt befejeztem volna az egyetemet, összeházasodtunk.

István: Harminc éve vagyunk házasságkötésünk után mindjárt megadatott az a lehetőség, hogy önálló életünket Orciban, egy családi házban kezdhettük, azóta is itt lakunk. Öt lányunk született. A legidősebb, Réka, aki Csermák Tomi felesége, gyógypedagógusként dolgozik. Kinga turizmus-vendéglátás szakon végzett a Budapesti Gazdasági Főiskolán, és most még keresi a helyét. Harmadik lányunk, Petra, Gödöllőn kertész-mérnöknek tanul. Jelenleg már csak a két „kicsi” él velünk Orciban, 15 éves ikerleányaink, Juli és Klári, akik szeptembertől a kaposvári katolikus gimnáziumban kezdik középiskolai tanulmányaikat.

Hogy kerültetek kapcsolatba Schönstattal?

Máti: Bár korábban Budapesten, az egyetemi évek alatt jártam ifjúsági közösségbe, a házasságkötésünk utáni első években nem volt igényünk új barátságokra és közösségre keresni. Ahogy születtek a gyerekek, a családi életünk kialakítása került előtérbe, ami teljesen lekötött bennünket. Pár év elteltével kezdtük érezni, hogy valami azért jó lenne, valami hiányzik. Csermák Kálmánt és Alice-t már korábban ismertük, még a keszthelyi időből, sőt gimnazistaként egy kisközösséghez tartoztunk. Ma is meghat, hogy mennyire fontosak

voltunk számukra. Annyira, hogy veték a fáradságot, és meglátogattak minket a 100 km-re levő Orciban. Így tőlük hallottunk először Óbudavárról. Aztán meghívtak bennünket az otthonukba, ahol Tilmann atya fiatal házaspároknak tartott egy előadást. Ez volt számunkra az első meghatározó élmény Tilmann atyával és a lelkeséggel.

István: Ez 1990 februárjában történt, és abban az évben nyáron vettünk részt először családnapiakon, Óbudaváron az akkor két és fél éves Rékával és egyéves Kingával. Ez egy nagyon erős élmény volt. Életünk akkori legfontosabb kérdéseire kaptunk választ és számos dologban megerősítést. Utána, emlékszem, Abaiékhoz mentünk, akik a Balatonon nyaraltak, és lelkesen meséltünk nekik erről a hétről. Akkor még meglehetősen furcsán néztek ránk. Azóta minden évben voltunk családnapiakon, kivéve 93-ban, amikor egy betegség miatt nem jutottunk el. Még abban az évben Tilmann atya eljött hozzánk, megáldotta a háziszentélyünket és szeretetszövetséget kötöttünk. Így találkoztunk Schönstattal.

Viszonylag gyorsan feladatot is bíztak ránk, mert amikor növekedésnek indult a mozgalom, akkor a Dunántúli régió felelősei lettünk, másrészt 95-ben Pécs felé kaptunk indítást, hogy az ott alakuló új schönstatti családcsoportnak mi legyünk a kísérői. A későbbi változások folyamán a pécsi régióért lettünk felelősek.

2001-ben Tilmann atya hívott bennünket a családszövetségbe, amire igent mondtunk, és azóta a második szövetségi évfolyam közösségéhez tartozunk.

De nemcsak Schönstattban vagyatok felelősök, hanem az egyházmegyétekben is. Meséljete erről!

István: 2009-ben kaptuk a felkérést Balás Béla püspök atyától, hogy legyünk a kaposvári egyházmegye családreferensei. Kicsit bizonytalanok voltunk benne, mert nem is tudtuk, hogy mi a feladat. Akkoriban minden reggel kíváncsian vártam Kentenich atya aznapi üzenetét, mert abból is próbáltunk útmutatást kapni. Az volt az érdekes, hogy mindig úgy éreztem, azt mondja, hogy el kell vállalnunk, ezért ezt is tettük. Családreferensként a legfontosabb feladatunk és célkitűzésünk az, hogy próbáljuk segíteni és megerősíteni a családokat. Azon gondolkodunk, hogy ezt milyen módon tehetjük. Azt látjuk, hogy nagyon nehéz eljutnunk a távolabbi helyekre, emberekhez. Ezért most azt tartjuk fontosnak, hogy munkatársakat képezzünk, hogy erősítsük a helyi közösségeket, és hogy segítséget nyújtsunk a plébánosoknak. Ezért is indítottuk el 2012-ben a Családakadémia családtréner képzését a Kaposvári Egyházmegyében, amelyen 9 házaspár vett részt velünk együtt. Az idei év tavaszán jegyes felkészítést tartottunk, mégpedig úgy, hogy két teljes hétvégét szántunk erre a képzésre, ahol a családtréner képzésen részt vett házaspárok dolgoztak együtt.

Máti: Ez az, ami a legerősebben mozgathat bennünket, hogy amit mi Schönstattban megtapasztaltunk, megtanultunk, azt valamiképpen tovább szeretnénk adni. A jegyespárok nemegyszer szétesett családokból jönnek, és sokszor egy jó minta sincs előttük. Elveszett az a tudás, hogyan tarthat ki egymás mellett

két ember örömben és szeretetben. Ezt tapasztaltuk meg ezzel a jegyesképzéssel is, ahol a végén az egyik fiatalember azt mondta, hogy ezt, amit itt most ők hallottak, mindenkinek hallania kellene. Annyira nem tudnak, nem hallanak a fiatalok az emberi kapcsolatokról, hogy hogyan tudunk jól szeretni, hogy mik szükségesek ahhoz, hogy jó emberi kapcsolatokban, jó házasságban éljenek. Felelősségünk, hogy ezeket az értékeket, ezt a tudást továbbadjuk. Ugyanígy a meglévő házasságoknak az erősítése mint cél lebeg a szemünk előtt.

A trénerképzésben a ti témátok az egység volt, miért erről beszéltek?

Máti: Ez nagyon fontos érték számunkra. A keresztény házasságeszményben a házaspár, a férfi és a nő együtt a teremő Isten képmása. Nem pusztán a férfi, és nem pusztán a nő, hanem ketten együtt. Isten egynek akar kettőnket látni. Ő egymás számára teremtett minket, és Ő vezetett egymáshoz bennünket. Azt tapasztaltuk, hogy ez az egység, ami a legfőbb vágyunk, napról napra sérülést szenved. Az előadásunkban arra keressük a választ, hogy gyengeségeink és bűnösségünk ellenére hogyan tudjuk mégis ezt újra meg újra visszaszerezni, ill. ebben növekedni.

István: Hivatásunknak éljük meg az egységet. Tilmann atya is látta, de már mások is megfogalmazták, hogy belőlünk sugárzik az egység. Elterjedt rólunk, hogy „Radnaiék vagy együtt, vagy sehogy”. Tilmann atya egyszer ezt mondta nekünk: „Elég, ha csak jelen vannak. És az az egység, ami maguk között van, kisugárzik és hat.” Ez a hivatásunk.

Milyen kapcsolatokat van az Alapítóval?

Máti: Az évek alatt sokszor halottunk Kentenich atyáról, de igazán személyes kapcsolatunk nem volt vele. 2007-ben a szövetségi évfolyamunk együtt elzarándokolt Schönstattba, ami meghatározóan megváltoztatta ezt. Ott, azokon a helyeken, ahol Kentenich atya élt, dolgozott, az ő írásait hallgatva, olvasva közel került hozzánk. De talán ami a legfontosabb volt, az a Kentenich múzeumi élményünk. Ott Dorothea nővér mesélt arról, hogy hogyan vezette a Szűzanya és a Jóisten Kentenich atyát. Ez olyan mélyen megragadott bennünket, hogy azóta is atyánknak éljük meg.

A Kentenich vetélkedő szintén segítette az Alapító megismerését és a lelki-ségben való elmélyülést. Az ő előadásainak mélyreható tanulmányozása még közelebb vitt hozzánk.

Mi az, amitől Schönstatt vonzó számotokra? Mik a kedvenc értékeitek Schönstattban?

István: A schönstatti élet sok mindenre megtanított minket és a hétköznapijainkban gyakorlati útmutatást ad ahhoz, hogy megközelíthessük „az elképzelhető legnagyobbat”, a szent életet. A hétköznapi események mögött felfedezhetjük a Jóistent, és ezt a közös esti imák alkalmával a háziszentélyünkben meg is köszönjük.

Máti: A szeretetszövetség a Szűzanyával, hogy nem vagyunk egyedül. És az ígéretek, amiket Ő is és mi is tettünk: hogy magához vonzza az ifjú szíveket, hogy formál bennünket, hogy megfelelő eszközök legyünk. És a mi teljes odaadásunkat, áldozatainkat, buzgó imaéletünket várja. Úgy érezzük,

a szeretetszövetség az, ami az életünket alakítja. „A szentség annyi, mint minden nap bátran újrakezdeni.”

Megtanultuk, hogy a nehézségeket úgy kell megélni, hogy azok megoldandó feladatok. Ami egyrészt szolgálja a nevelésünket, és ezek által a Szűzanya alakít bennünket, másrészt a nehézségeknek, amiket kapunk, céljuk van, és ezek által növekszünk. Ezért feladatnak látjuk, ezeket, melyeket meg kell oldanunk, le kell küzdenünk, fel kell ajánlanunk, oda kell adnunk, el kell engednünk. És mindenben keressük a jót.

István: Az évfolyameszményünk is nagyon fontos: „Csodálatos Anyánk kezei vagyunk”. Ez a tevékeny szeretetet jelenti, tehát valamit tenni is kell. És ebben az is benne van, hogy nem magunktól cselekszünk csupán, hanem a Szűzanya eszközeként. Ez is egy olyan schönstatti gondolat, ami nagyon fontos számunkra. Nem én egyedül, hanem eszköz vagyok, és hagyom, hogy a Jóisten vezessen, és hogy általam, rajtam keresztül tegyen valamit. Eszköznek éljük meg magunkat. Tehát ezekben a feladatokban, amiket előzőleg és most vállaltunk, családreferensként vagy a schönstatti vezetésben igazán csak a Jóisten és a Szűzanya eszközei akarunk lenni. Hogyha velünk, rajtunk keresztül akar adni valamit másoknak, akkor itt vagyunk.

„Veled tartok”

Bevezetés

Kire vonatkoztatom és mit jelent, ha valakinek ezt mondom?

Széles skálán mozog ennek a kijelentésnek a valódi tartalma. Mondhatok ilyesmit egy alkalmi útítársnak egy idegen városban, és mondhatom a házastársamnak, gyermekemnek, barátomnak élete nehéz órájában. Ez utóbbi esetben a hűségemet fejezem ki, és azt, hogy segítek a terhedet hordozni.

Kentenich atya gyakran beszél a hűségről, melyet igen nagyra értékel. Magasra teszi a mércét, mert ma különösen is nehéz kitartani a szeretetben, megőrizni a barátság, a szerelem, egy közösség iránti odaadásunkat, örömeinket.

Kentenich atya többször hangsúlyozta: „hűek maradunk schönstatti küldetésünkhöz”. Mire vonatkozik ez a küldetés? Két dologban rejlik: egyrészt a Schönstatt-család igazi, eleven őserőihez és történetileg létrejött fejlődéséhez való hűségben; másrészt a Schönstatt-család nagy céljai iránti hűségben.

I.a A család élő őserőihez való hűség
Melyek ezek az őserők? Megtalálhatjuk őket összegyűjtve és összefoglalva a Szeretetszövetségben – a schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának és Királynőnek Schönstattal mint hellyel és mint családdal kötött szeretetszövetségében. Hűség ehhez a Szeretetszövetséghez: ez foglalja magába az alapvető erőket. Élettel teli és eloldhatatlan érintkezést kíván meg ez a kapcsolatok három fő illette-

sével: az Úrnővel, a szentélyvel és a Fővel. Nem kell erről sokat beszélnem, hiszen tájékozottak már ezekben a dolgokban.

I.b Hűség a történetileg létrejött fejlődéshez

Nemcsak az őserőkhöz akarunk hűek lenni, hanem a fejlődéshez is.

Fejlődés felfelé, fejlődés befelé! Fejlődés fölfelé: a Szűzanyával kötött szeretetszövetségnek az Üdvözítővel és a háromságos Istennel való szeretetszövetséggé kell válnia. Tudjuk, miért.

A történeti fejlődés Schönstatt-családunkban befelé így történt: a (szeretet) szövetség lassan, lépésről-lépésre növekedett a családban, miközben egyre mélyebben eloldott önmagunktól. Így jutott fel a szeretetszövetség a bianco-felhatalmazás, az inscriptio és az „Engling József-aktus” magaslatára. Látják, ez a nagy küldetés.

II. Hűség Schönstatt célkitűzéseire
Röviden arról van szó, hogy létrehozunk egy új, valóban keresztény társadalmi rendet, melyet ezzel a képpel tudunk a legszemléletesebben kifejezni: az „Egyház a legújabb idők partján”. Részleteiben pedig arról van szó, hogy létrehozuk az új embert, aki új közösségben él az imént vázolt kiterjedésben és értelemben. De az is célunk, hogy bevessük teljes erőnket a Nyugat üdvtörténeti küldetésének visszahódítására és megőrzésére, továbbá egy szövetségi rendszerű apostoli világ-szövetség fel- és kiépítésére. Ezzel ismét egy hatalmas világ áll előttünk.

A házastársi hűségről

Vannak olyan dolgok, amiket nem mondunk ki elsőre. Ezért akarok én most erről beszélni. Tudják, hogy a házastársi hűség manapság nagy probléma. A társadalomban az az elterjedt tudat él, hogy a házastársak egymástól bármikor elválhatnak. Jönnek-mennek a házasságban. Hiányzik már belőlünk az a meggyőződés, hogy a válás lehetetlen.

Olyan időben élünk, amikor mindenben és mindenhol összevisszaságot tapasztalunk. Korábban sokkal könnyebb volt a házastársaknak egymáshoz hűnek maradni. A házasságon kívüli kapcsolat egyáltalán szóba sem jöhetett. Ezért nem is kezdték el. Ma sokkal könnyebben játszik az ember egy házasságon kívüli kapcsolattal. Isten meg akar bennünket azzal a kegyellemmel ajándékozni, hogy hűek maradjunk. Rajtunk keresztül pedig sok más embernek meg akarja ezt a kegyelmet adni. Ezért küldi a nehézségeket. Ezért. Ezt tudjuk, barátaim. „És ne vígy minket kísértésbe” – mondja Jézus. Jézus tudja, hogy az Atya szeret minket a kísértésben. Isten azt szeretné, hogy a kor problémáit a saját korunkban oldjuk meg. Szeretné, hogy megmutassuk, képesek vagyunk hűek maradni akkor is, amikor nehézségeink vannak. Ez pedig lehetséges.

Mindig tudatában kell lennünk annak, hogy a Jóisten vezet minket a nehézségeinkben, és kivezet minket a nehézségünkől.

Természetes előfordulhat, hogy egy másik személy tetszik nekem. Ez normális. Ez a Jóisten ajándéka. De!

Az első: mindig úgy viselkedem, hogy fényképezni lehessen. Jó?

A második: mindig úgy beszéljek, hogy a szavaim bekerülhessenek az újságba. Fényképezhető, kinyomtatható.

A harmadik: nem álmodom az együttlétről. Ez nem rossz, hanem butaság. Ezekben a dolgokban a butaság rosszabb, mint a rosszaság. Mert nem rosszak vagyunk, hanem buták. Ebben a szobában senki sem rossz. Nem álmodom az együttlétről! Kérem szépen! Barátaim! Fontos! Nem a bűnről beszélek, hanem a butaságról. Jó?

Arról szó sem lehet. Pont. Fényképezhető legyen ez a szimpátia. Ezt szabad. De fényképezhető szimpátia, kinyomtatható szimpátia legyen, és a harmadik: álm nélküli szimpátia. És minden a Jóisten ajándéka. Amikor találkozunk valahol egy emberrel, akit szeretünk, az mindig a Jóisten ajándéka.

(...)

Szívünkben két nagy hajtóerő van. Az egyik a hódító ösztön, a másik az odaadó képesség. A két ösztönt a mélylélektan így jelöli: agresszió és libidó. Másképp: hatalmi törekvés és élvezetre való törekvés. Ez a két ösztön nagyon erős, és ezért nagyon veszélyes. A hatalomra való törekvés büszkévé tehet, mások elnyomását, sőt háborúkat eredményezhet. Az élvezetre való törekvés kényelmessé teszi az embert, arra ösztönöz, hogy sa-

ját örömeinket keressük, sőt arra, hogy megszegiük a házastársi hűséget. – Sajnos a divatos tv-filmek rendezői többnyire ezeknek az ösztönöknek a kielését helyeslik, a szex és a krimi formájában.

Kentenich atya véleménye az, hogy ezt a két ösztönt a Jóisten adta az embernek. Ezért nem tanácsos csak úgy egyszerűen elnyomni őket. Ha elfojtjuk is, továbbhatnak, és valahol előtörve sok kárt okozhatnak. Ő másképp nevezte el ezeket, hogy kezelhetőek legyenek. A büszkeségre, hatalmi törekvésre, agresszióra azt mondja, hogy hódító ösztön. Az ember feladata, hogy valamilyen magaslattal meghódítson, valami nagyot létrehozzon, és azt minél jobban tökéletesítse. A másik ösztönt ő nevezte el odaadó képességnek. Összeér a kettő, ha szereteteinkért harcolunk, az ő jólétükért is, nemcsak a saját örömünkért vetjük bele magunkat a munkába, a létért való küzdelembe. De ugyanígy élhetünk Isten ügyéért, az Ő dicsőségéért, ami a szeretet terjedése, a lelkek örök üdvössége.

A családban arról van szó, hogy odaajándékozzunk magunkat először egy másik embernek, azután a gyermekeinknek is. A program az, hogy megismerjük, megszelídítsük, jóra használjuk (és ne rosszra) ezt a két ösztönt.

A gyerekkel való harc – jó értelemben – tulajdonképpen nagyszerű játék: a szü-

lőnek is és a gyermeknek is öröm. A gyerekek nyerni akar – és a szülő is nyerni akar a küzdelemben... A hódító ösztön most nem agresszió, hanem a szeretet eszköze (és már nem csak játék, hanem több)... A nők tulajdonképpen mindig arra vágnak, hogy meghódítsák őket... Próbálják ki ezt a – feleségükkel! Használják újra az elfelejtett szép szavakat. Vegyenek most is, mint régen egy-egy szál virágot... Nevezhetik őket virágnéven: Kis Szegfűm, Rózsaszálam... Az asszonyok pedig ajándékozzák meg a férjüket a figyelmükkel. A hódítás ösztöne a nőkben is ugyanúgy megvan! A saját férjüket is újra és újra meghódíthatják... (Mik a kedvenc ételei? Mit szeret általában? A zenét? A kirándulást? Vagy a kertben hallgatni a madárcsicsergést? – Nevezhetik a férjüket, ha azt jó néven veszi, például így: Kedves Mercedeszem...)

A házastárssal is lehet játékból harcolni, birkózni. Ez is erősíti a szeretetet, ha finom ösztönrel etalálják a módját. A hódító ösztön a társamra irányul. A szeretet magában foglalja a hódító hajlamot is és az odaadó képességet is. Szeretettel „harcolni” nagy tudomány. Érdemes gyakorolni. Érdemes megtanulni. Ha sikerül, akkor többnyire a házasság is sikerül, tartós és szeretetteljes marad.

Tilman atya előadásainak szerkesztett változata)

„Életünk valóságos állapota az, amikor szeretünk. Ezt a csodát rendszerint akkor érzük el, amikor föladjuk a görcsös önvédelmünket, és elkezdünk egymásban, egymásért élni.”

(Müller Péter: Szeretetkönyv)

Ferenc pápa válaszai

a Schönstatt Család százéves jubileuma alkalmából
rendezett pápai meghallgatáson

II. rész

2. MÁRIA ANYA ÉS NEVELŐ (Máriás Pedagógia)

„Mária anyja, mert megszülte Jézust, és anyja azért is, mert segít nekünk, hogy a Szentlélek erejével bennünk is megszülessen és növekedjen Jézus. Folyamatosan életet ad nekünk. Ő az Egyház anyja. Ez anyaság.”

A jelenlévők hivatkoztak a Szentatya szavaira, melyeket az Evangélii Gaudium című apostoli buzdításban mondott, ahol megerősíti, hogy „Mária az, aki át tud változtatni egy istállót Jézus otthonává pár szegény pelenkával és egy halom gyengédséggel”. Emlékeztek arra is, hogy bizony Kentenich atya gyermek és ifjúkora meg volt jelölve apja hiányával, édesanyja megélhetési gondjaival, és ő, a máriás mozgalom alapítója, megtapasztalta a Szűzanyát, nemcsak mint édesanyát, hanem mint nevelőt is.

A mozgalom audiencián jelenlévő tagjai felemlítették Ferenc pápa nagy szeretetét a Szűzanya iránt, és arra kérték, beszéljen nekik arról a vízióról, hogyan látja Mária szerepét az új evangelizációban, és az Egyház megújításában. „Édesanya” – mondta Ferenc pápa.

Mária „édesanyja, nemcsak azért, mert életet ad nekünk, hanem mert neveli a hitünket. Egészen más ku-

tatni a hit növekedését Mária segítségével. Egészen más. Az olyan, mintha az Egyház egy árvaház lenne, és a hitünknek ott kellene növekednie. Az Egyház Mária nélkül árvaház”, mert „Mária az, aki segít lehozni közénk Jézust. Lehozza az égből, hogy együtt lehessünk Vele.”

A Szentatya így folytatta:

„Igen, hát igaz, hogy Mária az, aki át tud alakítani egy istállót Jézus otthonává pár ronggyal és egy halom gyengédséggel. Képes arra, hogy egy kisbaba felujjongjon az anyja méhében, amint halljuk az evangéliumban. Ő képes rá, hogy nekünk adja Jézus örömét. Mária alapjában véve anya. Ugyan! – mondják. – Az, hogy anya, nem nagy dolog, nem számít, ő királynő, úrnő! De nem: Mária anya. Miért? Mert elhozta neked Jézust.

Elmesélek egy számomra nagyon fájdalmas történetet. A 80-as években történt. Belgiumban volt egy összejövetel, jó katolikusok, meg minden. Egy házaspár meghívott vacsorára. Katolikusok, több gyerekkel. Teológus tanárok voltak a szülők, ugye sokat tanultak, igen sokat – nem tudom, de az biztos, hogy túl sokat. Beszélgettünk, és egyszer csak Jézusról kezdtek szólni. Nagyon jó! – gondoltam magamban. Igazi jól felépített teológia, vagy krisztológia volt az. És akkor azt mondták nekem, hogy most, hogy már ismerik Jézust, nincs is szükség Máriára. Nem végeznek máriás ájtatosságot. Na, én ott lefagytam. Jobban mondva szomorú lettem, rosszul voltam. Az ördög egy »jobbat« mutatott nekik, és elvette az igazán »legjobbat«, nem? Pál mondja, hogy a gonosz a világosság angyalának tetteti magát, ugye?

Egy anya, anyaság nélkül. De Mária anya. Mindenekelőtt. Nem gondolhatunk ki Máriának olyan nevet, amelyben ne lenne benne az, hogy »anya«. Mária anya, mert megszülte Jézust, és anya azért is, mert segít nekünk, hogy a Szentlélek erejével bennünk is megszülessen és növekedjen Jézus. Folyamato-

san életet ad nekünk. Ő az Egyház anyja. Ez anyaság.

Nincs jogunk ahhoz, hogy árvák lelkiségét hordozzuk, ha mégis ezt tesszük, tévedésben vagyunk! Vagyis a keresztény embernek nincs joga árvaként élni. Van anyja. Van édesanyánk.

Egy öreg prédikátor, akinek elég »szikra« volt a fejében, egyszer azt mondta a szentbeszéd végén: »Jól van! Aki nem szereti Máriát mint anyját, majd megkapja anyósának!«

Igen, anya. Édesanya, nemcsak azért, mert életet ad nekünk, hanem mert neveli a hitünket.

Mária segítsége nélkül egészen más kutatni a hit növekedését. Egészen más. Az olyan, mintha az Egyház egy árvaház lenne és a hitünknek ott kellene növekednie. Az Egyház Mária nélkül árvaház. Ő nevel, és segít növekedni, kísért bennünket, megérinti a lelkiismeretünket. Mennyire meg tudja érinteni a lelkiismeretünket a bűnbánatra!

Itália déli részén, Kalabriában vagy Szicíliában – nem tudom pontosan – nagyon tisztelik a »Mandarinos Szűzanyát«. Ezen a területen mandarint termesztenek. A Szűzanyának sok híve van ott a mandarin tolvajok és csibészek között. Úgy mesélik, hogy a Mandarin Szűzanya szereti őket, ők pedig könnyörögnek hozzá, hogy majd életük végén segítsen nekik bejutni a Mennybe. A Szűzanya nézi az érkező lelkek sokaságát, s mikor észrevesz egyet-egyét ezek a csibészek közül, int a kezével, hogy bújjanak el gyorsan. Aztán éjjel, mikor minden sötét és nincs már ott Szent Péter, kinyitja nekik gyorsan a Menny kapuját.

Látszik, hogy ez egy népies, és nagyon népszerű gondolkodásmód, mely abból a nagy igazságból – vagy mondhatjuk – magas teológiából ered, hogy egy anya mindig vigyáz a gyermekeire a végsőkig, és törekszik megmenteni az életüket az utolsó pillanatig. Innen ered Liguori Szent Alfonz állítása, hogy Mária hívei nem kárhoznak el. (Vö. a kápolnánk feliratával! Ford. megj.) De ez már az utolsó, amiről itt szólhatunk, ugye?

Tehát arról van itt szó, hogy Mária egész életünk folyamán ott van a lelkiismeretünkben. Meg tudja érinteni a lelkiismeretünket. Segít nekünk. Mária az, aki lehozza közénk Jézust. Lehozza az égből, hogy velünk legyen. És ő az, aki néz, vigyáz, figyelmeztet. Van.

Van itt egy dolog, ami sokat jelent nekem. A nyugati kereszténység első máriás antifónája, melynek keleti az eredetije, ezt mondja: »Védelmed alatt fogadtatunk el, Istennek Szent Anyja«. Ez a legelső, legrégibb nyugati antifóna. És ez egy régi tradícióból ered: az orosz misztikusok és szerzetesek mondták, hogy lelki nyugtalanság idején nem marad más, mint Isten Szent Anyja köpenye alá menekülni. Ő az, aki oltalmaz és megvéd.

Emlékezzünk a Jelenések könyvére, ahol az van, hogy az asszony elmenekül a gyermekkel, nehogy felfalja a sárkány (Jel. 12. fejezet). Azon kívül, hogy Jézust ismerjük, senki sem mondhatja, hogy már annyira érett, hogy lemondhat Máriáról. Senki nem mondhat le az anyjáról.

Mi, argentinok, ha olyan személlyel találkozunk, aki rosszban sántikál, vagy rosszindulatú – talán mert valamilyen hiánya van, vagy mert nem szeretik, vagy elhagyták, vagy nélkülözi az anyai szeretetet – az ilyen személyre van egy szavunk, nem csúnya szó, de erős, azt mondjuk, »huacho« (árva állatkölyök). A keresztény ember nem válhat ilyen árva kölyökké, mert ott van neki édesanyának Mária.”

Megyimórecz István

Hiányával és égi jelenlétével mindig köztünk marad.

Tökéletes kötelességteljesítésre való törekvés, mások csöndes, békés szolgálata fáradhatatlanul.

Ezek a tulajdonságok jutnak eszembe Megyimórecz Istvánról.

Éveken keresztül gondoskodott arról, hogy az Óbudaváron elhangzott előadásokról felvétel készüljön, és lemezre rögzítve mindannyiunk számára meghallgatható legyen. Évfolyamunknak Ő készített egy kis füzetet, amiben lelki napirendünket vezethetjük. István betegsége egyre többször megakadályozta Őket abban, hogy eljőjenek az óbuda-vári hétvégékre. A jelenlétük mindig nagyon érezhető volt, tudtuk, hogy otthon velünk imádkoznak.

Nagy szeretettel támogatta, kísérte feleségének, Ildikónak a munkáját, zenepedagógiai előadásait, fellépéseit. Örömmel mesélt ezekről a sikerekről, pedig nyilván ez azt is jelentette, hogy az otthoni feladatokból is több nehezedett rá. Büszkén és sorsuk alakulá-

sáért aggódva beszélt gyermekeiről. Könnyen szerethető ember volt, akiből sugárzott a másik ember tisztelete. Sohasem hallottam, hogy másról rosszat mondott volna. István és Ildikó házasságát is az erős összetartozás és mély hit jellemezte.

István temetésére, Pécsre többen mentünk együtt az évfolyamból kisbusszal, Budapestről. Szeles, hideg, esős, barátságtalan időben indultunk.

Pécsett melegen sütött a nap. Friss tavaszi időben kísérhettük a koporsót a sírhelyre. Sokáig álltunk a sír körül énekelve. Nehezen tudtunk elszakadni, végső búcsút venni.

István egy lelki gazdagságban erős családot és sok barátot hagyott maga után, hiányával és égi jelenlétével mindig köztünk marad.

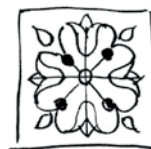

István Barátunk!

Köszönöm Neked elsősorban Ildikó iránti szép szeretetedet. Öröm volt nézni mindig a Ti egységeteket, szeretetteljes egymáshoz fordulásotokat. Köszönöm, hogy mindig végighallgattad Ildikót, nem vágtál közbe, és csak a legszükségesebbet fűzted hozzá – nem egészítetted ki, nem kritizáltad meg... Köszönöm, hogy mindenhová együtt jöttetek. Legalábbis ez rögzült bennem, mivel nem

emlékszem, hogy külön bármelyikőtök eljött volna egy-egy rendezvényre, az otthon kényszerült fél nélkül. Látnod, igazából nem is tudok semmit Rólad Ildikó nélkül. Mindenben egyek voltatok, együtt voltatok. Így volt jó, így voltatok sokak számára sugárzó példa.

Ezt a nagy egységet köszönöm meg a Jóistennek, a Szűzanyának és Nektek kettőtöknek. Bartásággal

Istvánt több mint 20 éve ismertük. Életünkben újra meg újra összetalálkoztak útjaink. Először családnapokon, még a régi házban, ahol közösen vettünk részt egy kis jelenetben az egyik záró tábor-tűznél. Gódány Rita és Róbert, Ildikó és István és még mások. Ő mindig mosolygós és csöndes volt, s szorgalmas, megbízható. Ezt a családnapokon a hanganyagok kezelésénél is jól megtapasztalhattuk. Technikai megoldások terén mindig volt új ötlete, megoldása.

Azután közel tíz éve nagy örömmel mondták, hogy meghívást kaptak a harmadik szövetségi évfolyamba. Itt azóta is örömben együtt voltunk. Mikor kiderült betegsége – már Csaba halála után voltunk –, nagy hittel és bizalommal fogadta el ezt a keresztet, „Tegyetek meg mindent, amit mond!” jelmondatunk jegyében. Élni akart, családjáról gondoskodni, akiket nagyon szeretett.

Utolsó cselekedete az intenzív szoba ajtajának bezárulása előtt a sietségben szintén a gondoskodás volt... fölírtá Ildikónak bankkártyájuk PIN kódját, ha

szükség lenne rá... A gyakorlati dolgokat, vásárlást, pénzügyeket ő családfőként hordozta. Keze művei a házuk polcai, konyhabútoruk, szívesen barkácsolt, alkotott, s kiváló zenei szakember volt. Mint fagott-tanárról, növendékétől, aki egyik lányunkat tanítja, csupa szépet és jót hallottunk róla.

Isten adjon, István, Neked olyan békét és napsütéses nyugalmat, amelyet közösen éltünk meg temetésed napján sírod körül imádkozva, énekelve...

Istvánt csöndes, nagyon szerény, őszinte embernek ismertük meg. Bár zenész volt, a műszaki dolgokhoz különösen is jól értett. Mindig készségesen segített bárkinek – időt nem kímélve –, ha ilyen jellegű problémával fordultak hozzá. Gyermekeit különös szeretettel vette körül, szinte nem tudtak tőle olyat kérni, amit ne tett volna meg. Jó volt vele együtt lenni, beszélgetni, közös programokon részt venni. Nagyon közel állt hozzánk a tiszta szíve miatt is. Soha nem mondott másokról rosszat. Betegségét csendesesen hordozta, nem panaszkodott, nem lázadozott, a nehézségeket elfogadta.

Istvánt nagyon szerettük és tiszteltük. Fényképe kint van a háziszentélyünkben, és sokszor kérjük segítségét!

Nekrológ és imádság Megyimórecz István temetésén

„A szeretet a törődésből él. A törődés táplálja és megőrzi a szeretetet.”

(Joseph Kentenich atya)

A Magyar Schönstatt Család nevében szólok. István és Ildikó a III. Szövetségi Évfolyam tagjai.

A Schönstatti közösség egy szövetségkötés titkát őrzi, és abból merít erőt és életet. Ahogyan Isten szövetséget kötött az emberrel, úgy szövetséget ajánl az élet továbbadására és a nagyobb szeretetre a házasság szentségében, és szövetségre hív, arra, hogy közösségben az Egyházzal: az Anyával és a Szenttel neki

szolgáljunk, hogy gondviselő tervének apostolai legyünk a világban.

István és Ildikó a családjukkal ezen az úton járnak. István halálával valami megváltozott és átlényegült, de az úton levés, a küldetés folytatódik. A menyeyei és a földi közösség együttműködik, állandó szerves kapcsolatban van egymással. Érezzük ezt most mindnyájan, és érzik ezt a család tagjai is. Erőt, vigasztalást, szeretetet, fájdalmat, feladatot, gondoskodást: egy újfajta kapcsolatot kapunk egymástól ebben a kegyelmi helyzetben: István a barátunk, az „Apa” már a Mennyben van.

István a kórházba kerülése előtt, gyengén és lázasan már nem félt, nyugodt volt. A testi ereje után a hangját vesztette el. A hangot, amelyet különös módon szolgált életében. Ő értette, megszólaltatta, rögzítette a hangokat: az összhangzattant kereste, találta meg és adta tovább.

Zakariás, aki Keresztelő Szent János édesapja volt, a némaságból, a hangtalanságból megszólalva a következőket mondta: „... hogy félelem nélkül és megszabadulva az ellenség kezéből, neki szolgálatot teljesítsünk: szentségben és igazságban járjunk előtte napról napra, amíg élünk.” (Lk 1, 74)

István megszabadult a félelemtől, és szolgálatot teljesített. A családja arról tesz tanúságot, hogy István közbenjárására „a szeretet növekedett és Istenre nem haragszik senki”. Nagy árat fizetett érte, ahogyan nagy ára volt a megváltásunknak is.

Istvánról mindenkinek az a meghatározó élménye, hogy szeretett minket, hogy szeret minket: erős őszinte szeretete példát adott nekünk. Mi a közösségünkben és a családja körében ezt érezzük, és ezt köszönjük neki!

Az utolsó napjainak a történetét nézve az lehet az érzésünk, hogy István búcsú nélkül ment el. Fájdalmas az utolsó szavak hiánya, az elmulasztott pillanatok terhe, de nem kell elbúcsúznia annak, aki nem hagy el minket. István a hangtalanságában most is szól hozzánk, és a jelenlétének különleges pillanataival ajándékoz meg minket.

A közösségünk közös eszménye az, amit Mária mondott a kánai menyegzőn a szolgálóknak: „Tegyetek meg mindent, amit (Jézus) mond!” Istvánnak most már ez az egyetlen üzenete és szava maradt meg, már ő is ezt szeretné nekünk mondani: „Tegyetek meg mindent, amit (Jézus) mond!” Máriával együtt mondja, mert Máriával együtt van, vele együtt szeret minket tovább.

István és Ildikó minden nap így imádkoztak, és most megrázóan megértünk ebből az imádságból néhány szót:

„Úrnőm és Anyám, egészen fölajánlom magamat Neked. Odaadásom tanúsítására ma Neked szentelem szememet, fületem, számat, szívemet és egész lényemet. Mivel tehát a Tied vagyok, jó Anyám, őrizd meg engem és oltalmaz, mint birtokodat és tulajdonodat.” Ámen

István a kórházba egyetlen kis könyvet vitt magával: egy lourdes-i imakönyvet. A „Betegek imáját” biztosan mélyen átérzve imádkozta. Imádkozhatunk most vele együtt ebből az imádságból vett részlettel:

„Ha Jézusnak az az akarata, hogy most még ne múltak el tőlem a szenvedés kelyhe, úgy azt kérem, hogy teljes megadással és szeretettel mondhassam: legyen meg az Ő szent akarata!

Add, hogy szívemet áthassa az a mennyei tanítás, mely szerint a jó Isten végtelenül szeret minket mindig, különösképpen pedig olyankor, amikor az Úr Jézus szenvedéseiben részesíti lelkünket és az Ő keresztyéje szegezi testünket.

Szűzanyám, esdekeld ki számomra azt a kegyelmet, hogy Istent annál inkább szeretni tudjam, minél tovább tartanak, és minél súlyosabban nehezednek rám a megpróbáltatások, noha tudom, hogy ez annál is több, mint ha egy pillanat alatt meggyógyulhatnék. Egészségemet visszaadhatod egy szóval, melyet annak nevében és hatalmával mondasz ki, aki Fiad és Istened egyaránt, de azt az erőt, hogy szenvedéseimben megnyugodjam, hogy betegségemet örömmel viseljem, hogy a bajokat türelemmel fogadjam, csak a Mindenható különleges kegyelme adhatja meg. Belátom, hogy több kegyelem szükséges a fájdalom megkedveltetéséhez, mint a gyógyításhoz. Mégis bizalommal folyamodom hozzád, mert ha a te pártfogásodra bízom gyengeségemet, bizonyos, hogy megmutatod hatalmad egész nagyságát.

Ugyancsak a Te édesanyai nevedre kérek, terjeszd a jóságos Isten elé felajánlásomat, hogy az Ő kegyelmét áraszsa mindazokra, akiket vérségi vagy baráti kötelék fűz hozzám, s ily módon számukra szenvedéseim a kegyelem bőséges forrásává váljanak addig is, míg végtelen irgalmad határuk nem szabja.” Ámen!

Török Péter és Orsolya

Pécs, 2015. március 31., Nagykedd

Megyimórecz Istvánra emlékezünk

Ma is hallom a hangját, ahogyan felveszi a telefont: Szia, Ildi! Mi van veletek? – És őszintén örül. Ilyen volt. Jó volt vele találkozni. Az ember azt érezte, hogy örül neki.

Olyannak szeretett minket, amilyenek vagyunk. Mindig készséges volt, bármiben kértük a segítségét, rögtön talpon volt, már ment is és hozta a szerszámot vagy a széket, nyitotta az ablakot,

rakta össze a projektort. Figyelmes volt, neki köszönhetjük a lelki napirendes füzetkénket. Tudta, hogy sokunknak nehézséget okoz a vezetése. Készített hát egy kis füzetkét, mely a zsebünkben is elfér akár. Ez nem lehet kifogás ezután!

Kedves István! Isten áldjon! Isten áldjon, hiszen elmentél, és áldjon meg az Isten sok-sok jótéteményedért, szeretetedért. Kérlek, imádkozz értünk és velünk!

„Egy idő után megtanulod a finom különbségtételt a kézfogás és az önfeladás között,
És megtanulod, hogy a vonzalom nem azonos a szerelemmel és a társaság a biztonsággal,
És kezded megérteni, hogy a csók nem pecsét és a bók nem esküszó,
És hozzászoksz, hogy emelt fővel és nyitott szemmel fogadd a vereséget, a felnőtt méltóságával, nem pedig a gyermek kétségbeesésével,
És belejössz, hogy minden tervedet a mára alapozd, mert a holnap talaja túl ingatag ehhez.

Egy idő után kitapasztalod, hogy még a napsugár is éget, ha túl sokáig ér. Műveled hát saját kertecskédet, magad ékesítéd fel lelkedet, nem másától várod, hogy virágot hozzon neked.

És megtanulod, hogy valóban sokat kibírsz...

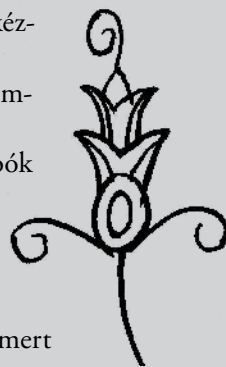
Hogy valóban erős vagy.

És valóban értékes.”

(Veronica A. Shoffstall)

„Örök Atya! Te nem azért szeretsz engem, mert erős vagyok, hanem azért, hogy erős legyek!”

(Joseph Kentenich)

Egy oroszlán és egy sas házassága

Istenem, mennyi mindenben különbözzünk a férjemmel!

Mennyi mindent nem érzel, amit én igen, pl. piszkálódó megjegyzések, finom utalások! Mennyi minden nem fontos neki, ami nekem igen! Nehezen lelkesedik be, olyan sokszor nekem kell mozgatni a dolgokat a családban, hogy előre léphessünk! Vannak szavak, beszédstílusok, amelyekről én úgy gondolom, hogy egy gyerek nem engedhet meg a szüleivel szemben, miközben az ő szeme meg sem rebben. A bizonyítványba írt gyengébb jegyek sem zaklatják fel különösebben. Úgy érzem, sokszor flegmán kezeli a fontos dolgokat. És még milyen hosszan tudnám folytatni a sort!

Ő viszont azt mondja: én túlérzékeny vagyok. Túlreagálom a dolgokat. Apróságokat fontosnak látok. Néha ötlet-elvonókúrára kellene vinni, mert nehéz követni. Számára nem igazán fontos, hogy gyermekeinktől megkapjuk a szavakban is megnyilvánuló tiszteletet, szerinte nem ezen múlik. Szerinte nem kell erőltetni, hogy a gyerek a nagycsaládi összejövetelekre eljöjjön, ha van más (egyébként, én teszem hozzá, halasztható) programja, mert ő gyerekként utálta, hogy a távoli rokonokkal, akiket évente egyszer látott, kötelezően társalogni és jópofizni kellett, amikor alig volt valami közös téma. Engem túlságosan aggodalmaskodónak tart. És még milyen hosszan tudnám folytatni a sort!

Én is fel tudom fogni, hogy neki is megvan a maga igaza, mégis néha annyira fáj, hogy értetlenül szemléli az én kiborulásaimat. Őt pedig idegesíti, hogy mit pattogok én már megint.

Istenem, mit üzensz nekünk a különbözőségeinkkel?

Tilmann atya szemléletesen fogalmazta meg a választ a problémánkra: egyikük olyan, mint a sas, a másikunk, mint az oroszlán. Mindkettő királyi lény. A sas nem várhatja el az oroszlántól, hogy szárnyaljon a levegőben, de az oroszlán sem a sástól, hogy vele fusson. Ez segített abban, hogy ne várjak a másiktól lehetetlent, de abban nem igazán, mit lehet tenni, hogy ez ne fájjon olyan sokszor.

Nemrégiben hallottam egy gondolatot, ami mélyen megérintett: amiben hasonlítunk, abban erősebbek vagyunk, amiben különbözőek, abban pedig gazdagabbak. Igen, ez értelmet ad a különbözőségeinknek. Jó dolog erősnek lenni, de jó dolog gazdagnak is lenni (különösen lelki értelemben) ☺. A családjunk sokkal színesebb így. Egymás számára fékként és hajtómotorként működünk, melyikünknek éppen mire van szüksége, így biztonságosabban és mégis lendületesen haladhatunk előre. Nem esünk végletekbe, kiegyensúlyozzuk egymást.

Mások vagyunk. Bár tudjuk, hogy a másság önmagában nem érték, de abban mégis egyek vagyunk, hogy mindketten ugyanannak a szerető, jóságos, irgalmas és igazságos Istennek szeretnénk a visz-

szatükröződései lenni. Hogy a tükörkép torzít, az természetes, de igyekszünk mindketten tisztán tartogatni, amennyire erre képesek vagyunk. A közös nevezőnk, az az Istenarc, akit mindketten szeretnénk megmutatni, segít minket abban, hogy a különbségeink okozta sebek kevésbé fájjanak, mint a másik közelségének hiánya.

Örömmel és őszintén tudom kimondani: Veled tartok, akkor is, ha néha az örületbe kergetsz, mert Téged választottalak, Melletted döntöttem, Általad formál a Jóisten, és mert Veled több és gazdagabb vagyok.

A Szent Jobb körmenet – egy férfi szemével...

Mit keresünk augusztus 20-án a Szent István téren, ahelyett, hogy kihasználnánk a nyár utolsó napjait a Balatonnál, vagy bárhol másutt a vízparton?

Ma már természetes a válasz számomra, de nem volt mindig az...

Gyermekkoromban az egész nyarat a Balatonnál töltöttük, és emlékszem, hogy augusztus 20-a után kiürült a strand, és a barátaink nagy része hazautazott. Az éjszakák kicsit hűvösebbek lettek, és a nyár utolsó hetében gyakran hatalmas viharok és felhőszakadások csaptak le a szünidő utolsó perceit kihasználókra.

Amikor nagyobbak lettünk, egyre többet hallottunk a huszadika estéjén tartott tűzijátékról, aminek akkor a hangját és a látványát még elképzelni sem tudtuk. Így történt, hogy egyszer – végre – korábban utaztunk haza, hogy lássuk az esti csodát. Valóban, lenyűgözően szép és emlékezetes volt!

Arról is beszéltek ősszel az iskolában az osztálytársaink, hogy augusztus 20-án rengeteg érdekes esemény van Budapesten, árusok lepik el a tereket, egész nap programok, légi parádé, az Alkotmány ünnepe, kiténtetések a Parlamentben...

De az ünneplésnek akkoriban – látólag – semmi köze sem volt a kereszténységünkhöz.

A családuk azon a napon mindig elment a templomba, ahol Szent Istvánról és – Nagyboldogasszony ünnepének közelsége miatt – Szűz Máriáról hallottunk prédikációt. Nem értettem akkoriban az egészből semmit, főleg azt nem, hogy milyen összefüggés van a templomban hallottak, valamint az utcán történt ünnepelés között.

Lassan kamasz, majd ifjú lettem, sportoltam és udvaroltam, és minden nagyon szép volt. Nem érdekelt különösképpen augusztus 20-a. Azután jött a katonaság, az egyetem, a nyári túrák és utazások, s a komoly szerelem, ami később az oltár elé vezetett bennünket.

Szaladtak az évek, megszülettek a gyermekeink szépen sorban, s feladategyek tornyosultak előttünk.

Azután „lecsapott” ránk a rendszerváltás. Megváltozott néhány utcának a neve, szent királyaink visszakapták a „szent” titulust, valamelyest újraírták a történelemkönyveket, és augusztus 20-át kezdték keresztény ünnepnek nevezni, Szent István királyunkra emlékezve. Az évek alatt sok minden változott, csak még mi magunk nem voltunk annyira a „tűz közelében”...

Évekkel később, a schönstattos barátaink – egy kedves házaspár – megszólítottak bennünket, hogy velük együtt részt vennénk-e mi is az ünnepi szentmise a Szent István Bazilika előtti téren, majd a Szent Jobb körmeneten. Őszintén megvallva, nem sok kedvem volt hozzá, inkább mentem volna még egyet fürödni a Balatonban, vagy otthon, az árnyék-

ban, egy jó sör mellett néztem volna a naplementét, búcsúztatva az elröppent nyarat. De mentünk, mert hívtak Ők, akiket szeretünk, és akiknek fontos a szava számunkra. Áldozatot is akartunk hozni, és kíváncsiak voltunk... A nagycsaláduk tagjai között is voltak, akik már többször részt vettek az ünneplésen, és ez még inkább hívogató volt.

Így kerültünk a Szent István térre „a Balaton-partról”, sok-sok év után, szépen felöltözve, és elállt a szemünk és a szánk, olyan hatalmas tömeg gyűlt össze az egész Kárpát-medencéből. Csíksomlyón már többször vettünk részt a búcsún, így rögtön ez a kép jutott eszünkbe:

Ez egy „kis Csíksomlyó Budapest szívében”. – Nekünk addig valahogy kimaradt az itthoni ünneplés a Bazilikánál...

A szentmise méltóságteljes és fel-emelő volt, és feledtette velünk, hogy a tűz napon álltunk végig. Körülöttünk zarándokok és plébániai csoportok mindenfelé, gyönyörű népviseletbe öltözött közösségek az Anyaországból és a határon túlról egyaránt. A transzparensen a sok-sok felirat mutatta, hogy honnan érkeztek. A szabadtéri oltáron mindvégig jelen volt a Szent Jobb, melyet a mise végeztével a katonai díszőrség vett a vállára, és elindult az imádságos, énekes körmenet a környező utcákon.

Akkor láttuk meg közelebbről a sokaságot: előttünk vonultak el az egyházi vezetők és papok, a szerzetes- és lovagrendek, valamint a Máltai Szeretetszolgálat tagjai, plébániai csoportok a plébános atyákkal, karitászcsoportok, imakörök és társaságok, valamint számtalan vallásos mozgalom képviselői. Mi

is ott lépdeltünk, kicsit félénken még, de a szívünkben öröm és büszkeség volt, miközben lobogtattuk a zászlóinkat, szép, körmeneti énekeket énekeltünk és együtt imádkoztunk. Sokan álltak az utcákon, akik kíváncsian fürkésztek bennünket, és leginkább akkor tapsoltak, amikor szép népviseletbe öltözött zarándokok, vagy híres emberek haladtak el előttük. Tanúságtétel volt ez öelöttük a hitünkéről, hálánkról, örömünkről és reményünkről. Nekünk pedig örömet adott, hogy közel lehettünk Szent Királyunkhoz, aki ma is irányít bennünket. Amikor meghalt, Szűz Mária pártfogására bízta Hazánkat. Nélkülük és az Isteni gondviselés nélkül ma nem lehetnénk itt, magyarokként. Mária anyai gondoskodására van szükségünk ma is ahhoz, hogy lélekben, bizalomban, szeretetben megújulva, áldás legyünk a környezetünk számára, és a gyermekeinknek is továbbadhassuk a hitünket.

Az ünnepség végén mennydörgő szépséggel szólaltak meg a himnuszok. Boldogok voltunk, hogy schönstatti kis csapatunk együtt lehetett ezen a szép eseményen. Elbúcsúztunk egymástól és elbúcsúztunk a nyártól, Szent István királytól, a Szűzanyától, a fehér nadrágos székely férfaitól, és a Bazilika harangjának zúgása messze kísért el minket.

Azóta is ez a zúgás hív vissza bennünket. Már nem azért megyünk, mert illik áldozatot hozni, vagy mert megutáltuk a Balatont meg a sört az árnyékban. Egyszerűen azért megyünk, mert ott a helyünk a közösen, hálát adva ünnep-

lő, az ebből és a szent királyunkra való emlékezésből erőt merítő, a Szűzanya oltalmát kérő közösségben. Valaki így fogalmazta meg találóan: „Ez egy, a határokon átvélő, a magyarságot és a keresztényeket összekötő esemény, melyen megjelenni nemcsak jog, de kötelesség is.”

Kicsit úgy tűnik, azt tapasztaljuk, hogy évről-évre kevesebben vagyunk ott a Szent István téren. Szeretnénk hívni másokat is, hogy ők is megszeressék a bazilikai harangszót, megérezzék az áldást ezen a napon, ők is érezzék, hogy milyen nagy szükségünk van a Szűzanya oltalmára, szentjeink példájára és segítő közbenjárására, egymás megerősítésére és a közös tanúságtételre!

Még sokkal többen lehetnénk együtt a Szent István téren, ha nem lenne annyi csábító „Balaton-part”, annyi rohanás ezen a nyárvégi napon...

Várunk tehát Benneteket augusztus 20-án, délután 1/5-kor a Schönstatti-közösség zászlaja alatt!

Tartsatok velünk, és ízelejtetek meg, milyen nagy ajándék lehetünk egymás számára!

Együtt erősebbek vagyunk!

A Szűzanya megkoronázása

Amikor először hallottunk arról, hogy a Szűzanyát Óbudaváron meg szeretnék koronázni, hatalmas vágyat éreztünk a szívünkben, hogy ezt az otthonunkban mi is megtegyük. Valójában nem is tudjuk szavakban elmondani, de olyan óriási vágyódást éreztünk, hogy ezt meg kell tennünk! Hasonló érzés volt ez ahhoz, amikor először hallottunk a háziszentélyről, akkor is nagy vágy volt a szívünkben, hogy a háziszentélyünket felszenteljük és a szeretetszövetséget a Szűzanyával minél előbb megkössük.

Tudtuk nagyon jól, hogy a koronázásra nem Máriának van szüksége, hiszen Ő Királynő, akit Jézus már megkoronázott, hanem nekünk.

Láttuk a korona tervét (a Magyar Szent Korona kicsinyített mása), ami méltó a Szűzanyához, hiszen Ő a Magyarok Nagyasszonya, de a lelkünkben egy másik korona képe rajzolódott ki.

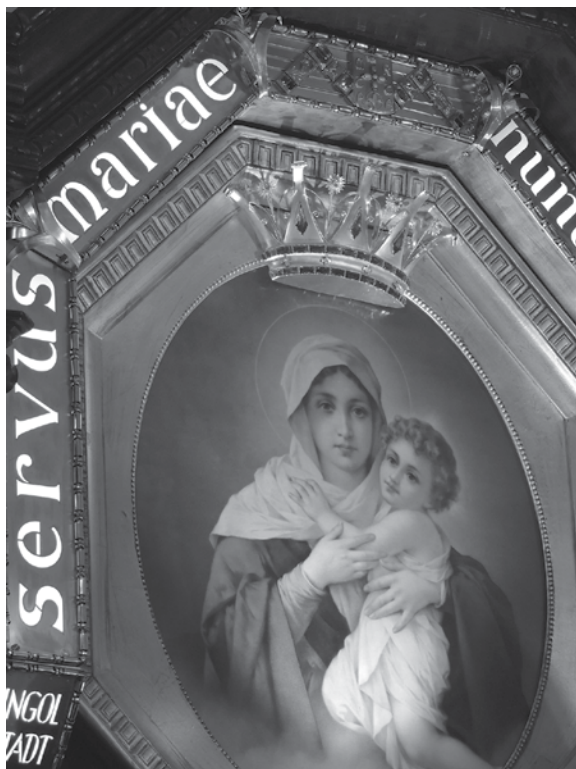
„Ti vagytok az én élő koronám”: ez az, ami állandó vágyként él/él a szívünkben, hogy Mária öröme lehessünk. Ezért a koronánkba az egész családunkat bele akartuk foglalni, ugyanúgy, mint ahogy Szent II. János Pál pápa a Fatimai Szűzanyának ajándékozott koronába beletemette azt a golyót, amit a merénylet után kioperáltak a testéből. Úgy gondoltuk, hogy a gyerekeinket (azokat is, akik már a Mennysországból vannak) a koronába bedolgozott drágakövek jelképeznék, kettőnk pedig egy – minthogy „ketten lesznek egy testté” – a korona közepén elhelyezkedő drágakő jelképezne.

Mivel a Szűzanya „Háromszor Csodálatos” – mert csodálatosan Hatalmas, csodálatosan Jóságos, és csodálatosan Hüségese, mint Isten Anyja, mint a Megváltó Anyja, és mint a megváltottak Anyja –, ezért a koronánk hármas tagolású.

A korona közepén egy kard (ami egyben kereszt is), egy szív és egy liliom van megformálva. Ezek a szövetségi évfolyamunk jelképei.

A korona karácsonyra készült el, és nagyon nagy örömet szerzett nekünk, mert csodálatosan szép, igazán méltó a Szűzanyához!

Az éjféli szentmise után megáldattuk az atyával, majd karácsony napján

ünnepélyes családi együttlétben megkoronáztuk égi Édesanyánkat. Sajnos nem minden gyerekünk volt jelen, de a szívünkben ők is velünk voltak.

Kértük a gyerekeket, hogy fogalmazzák meg azt, hogy ki mivé szeretné az életében megkoronázni Máriát. (Kentenich atya Dachauban a kenyér Királynőjévé koronázta.) Ezeket leírtuk, és a Szűzanya kép mellé helyeztük.

Egy tized rózsafüzért imádkoztunk és énekeltünk. Az ünnep végén Kentenich atya telefonjából is húztunk egy üzenetet:

„Csak egyetlen egy vágyam van: Vezess engem bölcs terveid szerint! Mphcev!”

Az Ő útjai nem a mi útjaink. Teljes bizonyossággal tudjuk, hogy Mária

vezet minket és gyermekeinket is. Vigyáz rájuk, óvja őket, és általuk is nevel bennünket. Sokszor tapasztaljuk (főleg a nagyoknál), hogy mennyire kicsik és tehetetlenek vagyunk gyermekeink nevelésében, a felmerülő problémák megoldásában, a nehézségek leküzdésében, de tudjuk azt is, hogy Mária segít, formálja szívünket, életünket és alakít bennünket.

És olyan jó, hogy Mária már nemcsak mint Anya, Nevelő, hanem mint Királynő is jelen van a családjunkban, a szívünkben!

Ezt az imát minden nap elimádkozom:

Édes Istenanya! Bizalommal kérünk, mutasd meg e háziszentélyből, hogy Te vagy a Háromszor Csodálatos Anya, Schönstatt diadalmas Királynője!

Csodálatos Anya!

Munkálkodjál családjunkban! Hass át minket a szeretet, a megértés és az egyetértés szellemében. Egyesítsd szívünket a Veled és az isteni Szentháromsággal való szeretetszövetségben.

Csodálatos Anya! Tedd a mi kis családjunkat szentélyeddé, tégy minket a hitben erőssé és hűségessé

Csodálatosan hűséges Anya! Tartsd távol tőlünk a Gonosz minden befolyását, erősíts meg bennünket a szenvedésben, fogadd el mindennapi törekvéseinket és kudarcainkat is. Közbenjárásoddal fordítsd mindezt javunkra és családjaink megújítására.

Te légy a Királynő gyermekeink szívében. Minden ellenség meneküljön tőlük. Add, hogy a háziszentély legyen kedvenc helyük! Amen.

A Szűzanya megkoronázásához...

Az Egyház királynőként tekint a Szűzanyára. Számos képzőművészeti alkotás, szobor, festmény ábrázolja Máriát királynőként. Imádságainkban is találhatunk olyanokat, amelyek így közelítenek Jézus édesanyjához. Jó példa erre a rózsafüzér öröndetes olvasójának utolsó titka: „aki téged, Szent Szűz, a mennyben megkoronázott...”, vagy a lorettói litánia megszólításai (pátriárkák Királynője, apostolok királynője, Mennysors ország királynője...).

Schönstatt történelmében Kentenich atya először 1939-ben, közvetlenül a II. világháború kitörése után koronázta meg a Szűzanyát.

„1938-ban a Schönstatti Mária-nővérek egyik novícia csoportja – válaszul a politikai helyzetre – eszményképüknek Máriát, a Háromszor Csodálatos Királynőt választották meg. Ezzel kifejezték, hogy teljesen a Szűzanya vezetésére bízzák magukat, és ez által a jó Istenre is. Ugyanakkor teljesen Mária rendelkezésére bocsátják életüket: »Életünket és vérünket Királynőnkért!« (II. Alapítólevél). Ő és a trónja nem veszhet el! Kentenich atya az egész Schönstatt mozgalmat felkészíti arra, hogy biankó felhatalmazást adjanak a Szűzanyának, vagyis teljes életüket ajánlják fel a Háromszor Csodálatos

Anyának, és vakon bízzák rá magukat. Ez meg is történik 1939. október 18-án, amikor Schönstatt 25 éves jubileumát ünneplik. Ekkor már hat hete dül Németországban a második világháború. Kentenich atya nincs Schönstattban, Svájcba utazik, és az ott lévőknek tart lelkigyakorlatot, de ír egy ünnepi beszédet erre az alkalomra (»Worte zur Stunde«), amit ma Második Alapító Okiratként ismerünk. Ezt az alapítás napján felolvassák Schönstattban. E lelkület jeleként és bizonyítékként, továbbá mindannak örök emlékéül, amit Mária eddig Schönstattban véghezvitt, a Mária-nővérek az egész család nevében egy aranyozott koronát ajándékoznak a kápolnában a Szűzanyának. A koronát Kentenich atya teszi fel a kegykép fölé egy ünnepség keretében 1939. december

10-én. Máriát ezentúl Schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának és Királynőnek nevezik.”

Nemzetünk történelmében Szent István, egyház- és államalapító királyunk elődeinket a béke világába vezette, és a keresztény hitre térítette.

A koronázás kifejezi a Mária iránti tiszteletet és szeretetet, ő pedig mint királyné védelmezi és segíti a népet.

Halála előtt biztos készbe akarta helyezni az országot, ezért világi és egyházi előkelők jelenlétében felajánlotta az országot a koronával együtt a Szűzanyának. Így akarta biztosítani a fiatal keresztény állam fennmaradását. A Szűzanya elfogadta a felajánlást, ő lett a magyarok

Spárgázás

királynéja, Magyarország pedig Mária országa lett. A Szűzanya megkoronázása történelmi jelentőségű eseménynek számított, és a későbbi korokban felbukkanó gyakorlattá vált. A magyar gondolkodástól egyáltalán nem áll távol Mária megkoronázása. Napjainkban is találunk rá példát: 2000. augusztus 15-én délután 6 órakor a Budavári Mátyás-templomban az oltárnál levő Szűz Mária szobrot szimbolikusan megkoronázták. A koronázási szentmisét Kada Lajos érsek mutatta be a pápai nuncius jelenlétében.

A koronázás kifejezi a Mária iránti tiszteletet és szeretetet, ő pedig mint királyné védelmezi és segíti a népet. Viszszatekintve az elmúlt 1000 esztendőnkre megállapíthatjuk, hogy Mária szeretete

töretlen a magyarság iránt. Túléltek a tatár inváziót, a 145 éves török uralmat, az osztrák beolvasztási kísérleteket, a Trianoni békediktátumot, a vesztes világháborúkat és a kommunista diktatúrát. A magyarok Mária iránti tiszteletét és szeretetét jól tükrözi a „Boldogasszony, Anyánk” kezdetű himnuszunk is.

Most ismét Mária megkoronázására készülünk. Nem megválasztjuk királynőnké a Szűzanyát, hiszen már régóta az, hanem felismerjük, elismerjük Őt királynőnknek. Hazánkat, családjainkat, életünket és munkánkat a kezébe helyezzük. Az elkészült (magyar) korona körbejár a háziszentélyekben, és majd egyszer az óbudavári kápolnában is megkoronázzuk a Szűzanyát.

Magyarországnak szüksége van ránk.

Először nem a népszerű, ámde csak sok gyakorlás, vagy nagyon laza izomzat esetén kivitelezhető tornagyakorlatról van most szó. Tavasz, kora nyári számunkban a spárgát és a spárgás ételeket helyezzük a középpontba! Hogyha sokat eszünk belőle, lehet, hogy még a spárgázás is könnyen fog menni.

A spárga jótékony hatásaira már az ókorban is figyeltek, nemcsak mint finom és egészséges ételnek, hanem gyógyító hatású csodanövénynek is használták. Az idők folyamán feledésbe merült, azonban újabban újra fontos részét képezi a világ konyháinak, és most, hogy itt a szezonja, érdemes végignézni jótékony hatásait.

A liliumfélék családjába tartozó spárga gyógyító hatásait tehát már a régi időkben felfedezték, korábban a népi gyógyászatban, elsősorban fájdalomcsillapításra és gyulladáscsökkentésre használták. A spárgát manapság főként értékes és magas tápanyagtartalma miatt kedvelik, nagyon gazdag K, C, A, E, B vitaminokban és folsavban, valamint biztosítja szervezetünk számára a szükséges fehérjét, mangánt, foszfort és rostot. Ezen kívül még számos más nyomelem és ásványi anyag is megtalálható benne, többek között magnézium, cink és vas.

Vízajtó, tisztítja a vesét, és kiváló a vesekövek feloldásában, bástyaként védi szívünket és érrendszerünket, lecsökkenti a különböző daganatos betegségek kialakulásának kockázatát, hatékony

fegyvernek bizonyul a csontritkulás ellen is, kismamáknak különösen ajánlott, hatékonyan alkalmazható szépségünk megőrzésében, gyorsítja az anyagcserét és az emésztést, a népi gyógyászat pedig fontos afrodiziákumként tartja számon,

A spárga vitamintartalma: kiemelkedő a folsav tartalma, A és B vitaminokkal rendelkezik, emellett: C-vitamin is található benne. A spárga ásványi anyag és nyomelem tartalma: vas, kálium, foszfor, kalcium, jód. A zöld spárga sokkal több vitaminnal és ásványi anyaggal rendelkezik, mint fehér társa.

A belőle készíthető sokféle étel közül most néhány érdekesebbet választottam:

HÚSOS SPÁRGALEVES

Hozzávalók: 15 dkg sertéscomb, 4 dkg zsír vagy vaj, 4 dkg liszt, 20 dkg spárga, só, 1 csomó zöld petrezselyem, cukor; a galuskához: 1 tojás, 8 dkg liszt.

A sovány, megtisztított sertéshúst apró kockákra vágjuk, megmossuk, és a szükséges mennyiségű vízzel felteszünk főni. Megsózzuk. A megtisztított spárgát kb. 1 cm-es darabkákra vágjuk. Megmossuk, és a már majdnem puhára főtt húshoz adva tovább főzzük. Ha a spárga is puha már, világos vajas vagy zsíros rántást készítünk, finomra vágott petrezselymet teszünk bele, és tejföllel, egy kevés vízzel fölengedve, berántjuk vele a levest. Cukorral ízesítjük, és apró galuskákat főzünk bele.

SPÁRGA FŐSZAKÁCS MÓDRA

Hozzávalók: 1 kg spárga, 1 dl tejszín, 2 tojás, 6 dkg vaj, só, zsemlemorzsa

A spárgát megfőzzük és lecsurgatjuk, majd vajjal kikent tűzálló tálban szétterítjük. A vajban aransárgára pirítunk annyi morzsát, amennyit felvesz, megsózzuk, és egyenletesen elosztjuk a spárgán. A tejszínbe beleütjük az egész tojásokat, habverővel összekeverjük, megsózzuk, és ráöntjük a spárgára. Középméleg sütőben szép pirosra sütjük (kb. 8-10 perc). Ha kész, akkor egy kis felfűvődik, mint a puding. Azonnal tálaljuk, mert ha áll, összeesik.

RAKOTT SPÁRGA

Hozzávalók: 50 dkg spárga, 10 dkg rizs, 30 dkg darált hús, 1 fej vöröshagyma, 1 db tojás, só, bors, 5 dkg vaj, fűszerpaprika, 2 dl tejföl, étolaj

A spárgát és a rizst sós vízben külön-külön megfőzzük, majd leszűrjük. A darált húst kevés olajon lepirítjuk az apróra vágott hagymával, sóval, borssal, ételízesítővel ízesítjük, és hozzáadjuk a főtt rizst. A spárgát óvatosan összekeverjük a hússal, hozzáadjuk a tejfölt és a tojást, ismét összekeverjük, és olajjal kikent tepsibe öntjük. A tetejére ráreszeljük a sajtot, megszórjuk fűszerpaprikával, és aransárgára sütjük.

SPÁRGÁS PECSENYE FALATOK

Hozzávalók: 8 szelet karaj, 60 dkg spárga, 5 dkg vaj, 8 szelet kenyér, 1 ek. liszt, 1 dl tejföl, só, bors, zöldpetrezselyem

A húst kiverjük, megsózzuk, megborsozzuk, és forró vajban pirosra sütjük. A kenyérszeleteket szárazon megpirítjuk. A spárgát enyhén sós, cukros víz-

ben 2 cm-es darabokra vágva megfőzzük. Egy kevés vajban világosra pirítjuk a lisztet, fölengedjük annyi főzőlével, hogy mártássűrűségű legyen, és egy kicsit forralva hozzáadjuk a tejfölt, sót. Kivajazott tűzálló tálra lerakjuk az ujjnyi széles szeletekre vágott pirítóst, erre az ugyanígy felszeletelt sült húst. Erre terítjük a főtt, lecsurgatott spárgadarabokat, és végül leöntjük a mártással. A sütőben átmelegítjük. Zöldpetrezselyemmel megszórva tálaljuk.

Desszerteket is készíthetjük spárgával!

SPÁRGÁS TÚRÓS RÉTES vagy **KARAMELLKRÉM SPÁRGÁVAL ÉS FRISS EPERREL** (vagy málnával, ribizlivel stb.)

Karamellkrém hozzávalói: 25 dkg cukor, 6 dl tej, 1 tojás, 1 ek. finomliszt, 1 csomag vaníliás cukor,

Megpirítunk 20 dkg cukrot, és 5 dl tejjel felengedve, karamellé főzzük. A maradék 5 dkg cukrot a tojással, lisztel és a vaníliás cukorral simára keverjük, 1 dl hideg tejjel felengedjük, a tojásos keveréket a forró karamellbe öntjük, miközben habverővel szüntelenül kevergetjük. A tűzre visszateszük, állandóan kevergetve sűrű krémmé főzzük. Üvegtányérokba vagy talpas poharakba öntjük, alulra tehetjük a darabolt spárgát a tetejét pirított, tört cukorral vagy tejszínhabbal díszítjük. Hűtve kínáljuk.

BORAJÁNLÓ

A nyári napokhoz és a fenti ételekhez is szívesen kínálnánk egy kellemes illatú, fűszeres zamatú, lágy, finom bort:

Pannonhalmi Apátsági Pincészet Pannonhalmi Tramini 2014.

Van Boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásának

- ❖ Péter diakónussá szentelését
- ❖ a budapesti ifjúsági közösségi helyet, a lelkes fiatalokat
- ❖ az apahétvégét
- ❖ a kápolnaünnepet, a 10 éves óbudavári leányszentélyt
- ❖ az újonnan ébredő papi, szerzetesi és családos hivatásokat
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ a schönstatti családi tapasztalatokra épülő jegyes oktatást
- ❖ gyermekeinket.

Nincs Boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását

- ❖ hogy élővé tudjon bennünk válni a szeretetszövetség a hétköznapiakban is
- ❖ hogy az ifjúság vágya megvalósulhasson, a budapesti leányszentély felépülhessen
- ❖ hogy áldja meg Gertrúd-Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ hogy bőséges áldás kísérje a CSAK 12. évfolyam családait valamint az újonnan induló szövetségi és családakadémiás évfolyamokat
- ❖ hogy a nyári családnapiakon a házaspárok megerősödjének, újra egymásra találjanak
- ❖ hogy a családoknak jusson idejük a pihenésre és örülni egymásnak
- ❖ betegséggel és nehézséggel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy áldja meg az új vezető házaspárok tevékenységét
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Óbudavári Hírek

Halkan szól a zene a magnóból, Igi (~2 év) az ölemben ül, könyvet nézegetünk. Mesélek, mesélek, egyszer csak felkiált:

– Himbo!

– Limo? Kérsz limonádét?

– Himbo!

– Bimbó, a tehén? Keressük meg a tehenet a mesekönyvben?

– Himbo!! – kiáltja egyre türelmetlenebbül. Tanácsalanságomban körbe nézek, mi a csudára gondolhat. Megpillantom a Hungária CD-t, amit a lányok tettek be még tegnap. Bizonytalanul megkérdelem:

– Limbó? – Igi boldogan kiáltja két kezét magasba tárva:

– Himbó kijály!

Az egyik gyermekem (el se merem árulni):

– Mama, tudsz adni fülzsírt?

– ?!

– Tudod, amit a szánkra kenünk!

– ???!

– Jhaji mama, akkor szájszírt, szájszőlőt... szőlőzsírt, na!

Andris (8) a legőszintébb elképedés hangján meséli friss uszodai élményét hazafelé.

– Képzeld, mama, milyen furcsa dolog történt ma úszáson! Elkezdtek tanulni az új úszást [mell – a szerk.]. Gábor bácsi megmutatta a lábtempót. Így (és mutatja, ügyesen egyensúlyozva fél lábon, a másik lábával egész korrekt lábtempót kalimpálva). Hát, én megpróbáltam... de nagyon nehéz volt – pa-

naszolja elég elkeseredetten. – Úsztam két hosszt, de mindenki lehagyott. Én voltam a legeslegutolsó... (Kis szünet, emésztjük a kudarcélményt, épp bekészítetek egy „majd lesz jobb”-ot...)

... Aztán tudod, mi történt? Gábor bácsi megállított, és megmutatta még egyszer. És tudod, mi derült ki?? – kérdezi kerek, csodálkozó szemekkel. – Hogy ezt MINDKÉT LÁBBAL kell csinálni!!!...

Lotti (4) zokogva ugrik az ölemben: valami nagy rémület után keres vigasztalást. Hamar megnyugszik, és nemsokára már maszatos arcából kisugározva keresi a megfelelő szavakat teljesítményem méltatására:

– Mama, igazán te vagy a legjobb... CSALÁDTAG! (És olvadozunk ☺)

Istvánakirály újratöltve – avagy hatalom-értelmezés, ahogy Ilka (6) dudorászásából kiszűrődik:

–...azt gondolja, egyet füttyent, s mindenki a kádban áll!!

Asszem érti a történelem előtti időket.

A következő gyerekszáj egy olyan családban hangzott el, ahol a szülők mindketten az egészségügyben dolgoznak.

– Hidd el anya! Ne legyenek ilyen infúzióid... hogy rendet fog rakni. Ismerem már... hat éve élek.

Március elején ismét megrendezte a Fiúmozgalom az apa hétvégét. Ismét nagy sikert aratott.

Zarándokok töltötték el egy hétvégét Óbudaváron egyik családjunk szervezésében.

Március 21-én tartottuk meg a tavaszi önkéntes munkanapunkat. Sokan voltunk. A kápolna nagytakarítását, a sátor felállítását, a padok karbantartását és kerti munkákat végeztünk el.

Március 28-án ünnepeltük a kápolna szentelésének tizedik évfordulóját. A csípős idő ellenére százötvennégyen voltunk jelen. A perselyadomány 44 500 Ft volt. Köszönjük szépen mindenkinek.

A Nagyhétén lezajlott a 2015-ös év első családnapi hete. Jó hangulatban első alkalommal érkezők vettek részt benne.

Május 30-án a lakodalmát tartotta nálunk egy veszprémi ifjú házaspár. Sikeresen kifogástalanul lebonyolítanunk a rendezvényt, így ajánljuk a lehetőséget azoknak is a figyelmébe, akik helyszínt keresnek erre a célra.

A családnapi napokon minden hely foglalt, az apostoli hétre van még lehetőség jelentkezni. Tájékoztatást az iroda@schoenstatt.hu címen adok nagyon szívesen.

Veled Tartok

EURÓPA FÓRUM SCHÖNSTATTBAN (2015. május 8–10.)

A nagy jubileumot követően gyűltünk össze, hogy közös dolgainkról beszélgessünk európai szinten. Ez alkalommal nyolc nemzet képviselői, mintegy húszan voltunk együtt. Csehország, Horvátország, Lengyelország, Magyarország, Spanyolország, Svájc, Ausztria és Németország házaspárjai voltak jelen, illetve három nővér és két atya vett részt a közös munkában.

Péntek este rövid bemutatkozással és a schönstatti központi jubileumi rendezvényen való részvétel tapasztalatainak kicserélésével kezdődött az együttlét.

Szombaton reggel az összentélyben közös szentmisén vettünk részt, ahol Félix atya a szőlőtő és szőlővesszők kapcsán a „Szőlőtő-pedagógia” kifejezést használta, mely az Istenhez, Szűzanyához való kötődést jól kifejezte. Itt közös fénykép is készült.

10 órától az egyes országok jubileumi ünnepléséről hallgattuk meg a beszámolókat. 11 órától csoportbeszélgetés volt három szekcióban a Szentatya beszéde kapcsán, amit az audiencián mondott nekünk októberben Rómában a család témájával kapcsolatban.

A házasságban jelen lévő szentségi erő (Tilman atya: térdet hajthatunk a házaspár előtt...) gondolata sokakat továbbgondolkodásra készített és azt állapítottuk meg, hogy a házasság szentsége kultúrájának kialakítása kapcsán még sok a teendők. Szűzanyánk mint nevelőnő él köztünk, segít a szeretetszövetségben élni és ebből sugározni mások-

ra. Hogy tudjuk megvédeni a házasság szentségét? Hogy tudunk a tartalomra figyelni inkább, mint a formára? Felmerült a kérdés, hogy az elveszett vagy a bent lévő bárányokat védjük-e elsősorban? Nem érdemesebb-e a jó családokat még erősebbé tenni, hogy utána apostoli erővel indulhassanak harcba másokért...? A helyzet drámai, sok munkánkat igényli és kéri a Szentatya. A csoportmunka válaszait papíron rögzítettük.

Délután a családokkal foglalkozó szinódusról hallgathattunk meg egy résztvevőtől beszámolót, majd ismét beszélgetésre volt lehetőség, ki mennyire kapcsolódott be a 46 kérdés megválaszolásába.

Ez a résztvevő elmondta, hogy a Családok Pápai Tanácsának elnöke, Monsignore Paglia érsek lelkesen és odaadottan beszélt arról, hogy szeretnék, ha a jelenlévő világiak multiplikátorként tovább tudnák adni hazájukban mindazt, amiről szó volt. Magyarországról két fő vett részt a szinóduson.

A Lineamenta iránt érdeklődők a Vatikán honlapján aktuális információt találhatnak: www.vatikan.va, www.famiglia.va, illetve Svájcban van egy jó honlapja: www.pastoralkommission.ch.

Világmeretű probléma a fiatalok késői házassága, vagy elköteleződni egyáltalán nem akarása. A lelkeségi mozgalmak közül a schönstattiak részvételi aránya volt a legmagasabb. Minden nyelvi csoportban képviseltettük magunkat. Kifejezésre jutott az egyház elvárása: többet tegyenek a lelkeségek, az egyház éhezi te-

vékenységüket és kéri, tegyék tovább, amit tesznek, s kettőzzük meg erőfeszítéseinket! Chilei házaspárok készítettek egy háromba hajtható lapot, középen a Szűzanya, balra Ferenc pápa, jobbra Kantenich atya.

A schönstatti Wieland házaspár teljes plénum előtt beszélt arról, milyen sokat tudunk kapni Máriától házaspárként.

A Német Püspökkari Konferencia életre akar hívni egy csoportot, mely a családpassztorációval, a krízishelyzetben élőkkel és a családegyház témájával foglalkozna. Itt az idő, hogy azt tegyék, amit leírtak a szinóduson.

A beszélgetés során Pater Félix így vélekedett: az egyház még nem tart ott, ahol a Schönstatt. Sokkal nagyobb Schönstatt annál, mint ami látszik belőle... Ne szomorodjunk el, ha nem érti meg teljesen az egyház. Most megkezdődött a dialógus folyamata, s lassan haladunk előre...

A schönstatti házaspár, akik a szinóduson jelen voltak, így összegezte teendőiket: a házasság szentségének kultúrája a hétköznapiakban, erről gondolkodhatnánk közösen... Talán épp a 2016-os Európa Fórumon április 9–10-én...

Esti dicsérettel zártuk a nap komoly részét a Családok Szentélyében.

Ezt követően vidám együttlét, s kötetlen beszélgetés, játék, nevetés következett a hozott nemzeti specialitások mellett.

Vasárnap reggeli ima, reggelit követően az Európa Fórum további menete volt a témánk, majd 11-kor az Örökimádás templom oltára körül ültünk körbe, hogy szentmisét ünnepeljünk közösen. Ezt követően Kantenich atya sírja mellől kaptunk küldetést, legyünk „Európa elől szálló vándormadarai”, akik hazatérve a házasság szentségének kultúráján akarunk dolgozni.

Kentenich Pedagógiai Műhely

2015. március és május

A jubileumi indítatások egyike, hogy elindultunk Kentenich atya pedagógiájának mélyebb követésére, felderítésére, s azt kutatjuk, mintegy harminc lelkes munkatárs, hogy válthatnánk aprópénzre mindazt, amit Kentenich atyától tanultunk.

A közös munka terve tavaly májusban kezdett körvonalmazódni, majd a januári jelentkezést követően márciusban egy csodálatos szombatot töltöttünk együtt Pécsen.

Ez alkalommal dr. Pécsi Rita hosszabb bevezetőt tartott „Miért ilyen különleges a Kentenich-pedagógia?” címmel. Igényes, részletekbe menő alapozást adott. Kivetítőn is követhettük az öt küllő egyes részleteit.

Délután már csoportmunkába fogtunk, s három szempont szerint vonultunk külön termekbe aszerint, hogy ki hol: a családban, intézményben vagy egyéb helyen használja a Kentenich pedagógiát.

Minden csoport jegyzetelt, és föl is vettük mindazt a sok ötletet, bevált gyakorlatot, ami elhangzott. Ke-restük az utat, a módszert, s remek jó közös munka alakult ki. Közös gondolkodni nagyon örömteli és előrevivő.

A nap végeztével ki-ki lelkesen tért haza, s megállapodtunk egy közös levelezőlista létrehozásában, ami azóta már működik is, s ki-ki írásban is

elküldi a tapasztalatait és bevált gyakorlatait. Ez gyűlik egy helyen, s majd fölkerül egy közös tárhelyre.

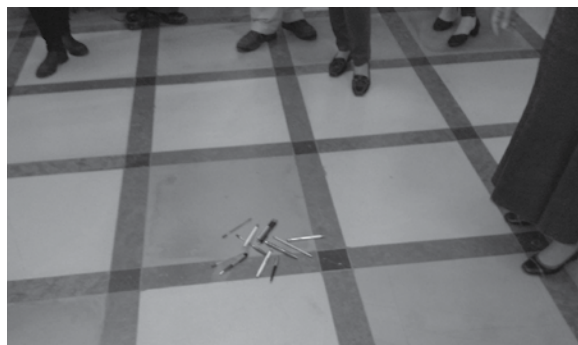
Májusban már úgy találkoztunk, hogy ki-ki tapasztalatokat gyűjtve, gazdag tarisznyával érkezett. Itt a KAPCSOLATTEREMTÉS, egymásra figyelés, együttműködés és a vágykésletetés kapcsán bevált gyakorlatok gyűltek a csoportokban, amiről megosztást tartottunk minden kör után.

A délutánt közös játékkal kezdtük, ahol bebizonyosodott, mennyire nehéz is egymásra figyelni, együttműködni. Ezt követően a csoportokban a humor és a divergens gondolkodás, valamint a mögöttes tartalmak témáiról beszélgettünk.

Négytől aratást tartottunk, majd búcsút vettünk egymástól.

Várjuk a szeptember 12-i, október 10-i és november 14-i alkalmakat!

Érdemes és gyümölcsöző így együtt dolgozni, köszönjük Ritának és férjének, Uzsaly Zolinak ezt a munkatárs-képző lehetőséget!

Kedves Barátunk! Kedves Fiúk, Férfiak és Édesapák!

Bizonyára már értesültetek arról, hogy a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom idén 25 éves, s hogy ezt az évfordulót Jubileumi Nagytáborral ünnepeljük meg.

Szeretettel hívunk, hogy légy részese Te is minden idők eddigi legnagyobb fiútáborának! A táborba szeretettel várunk mindenkit az elsősöktől egészen a nagypapákig. Az életkorok alapján 5 altáborba (alsós, felsős, középiskolás, egyetemista korú, felnőtt) szervezzük a táborot, ezáltal a közös események, játékok és egyébek mellett mindenki életkorának megfelelően részesül a fizikai kihívásokból (kirándulás, munka, stb.), valamint a lelki javakból.

A felnőtt altáborban csütörtök estétől lesznek kifejezetten felnőtteknek szóló programok. A korábban érkezőket csütörtök estig megkérjük majd segíteni, kisebb-nagyobb feladatokat elvégezni.

A tábor nyitott a (még) nem schönstatti fiúk iránt is, azaz bátran hívjátok el barátaitokat is!

A tábor július 27-én, hétfőn kezdődik. A gyülekező Veszprémben lesz a vasútállomáson. Itt búcsút veszünk a szülőktől, és 10 órakor külön busszal indulunk a tábor helyszínére, Szentjakabfára.

A tábor zárónapjára, augusztus 2-ára (vasárnap) szeretettel hívjuk az egész Schönstatt Családot, szülőket, barátokat, ismerősöket, s természetesen a lányokat is!

A táborzáró szentmise 11 órakor kezdődik, utána előadjuk a legjobb tábori

dalokat és műsorszámokat, valamint egy rövid összefoglalót tartunk a Fiúmozgalom történetéről, s utána ebédre várunk szeretettel mindenkit. (Süteményt szeretettel fogadunk!)

A tábor költsége: egy fiúnak 20 000 Ft, több testvér esetén: két fiúnak 36 000, háromnak 48 000, négynek 56 000 Ft. Édesapáknak 10 000 Ft.

Lehetőség szerint utaljátok a részvételi díjat az Erős Fiatalokért Egyesület számlaszámára (16200151-00228804, közlemény: Jubileumi Nagytábor – Táborozó neve), s ezt akár részletekben is megtehetitek!

Jelentkezés a honlapunkon található űrlap kitöltésével: <http://fiuk.schoenstatt.hu/nagytabor2015>

Kérjük, jelezzétek azt is, hány fővel érkeztek a zárónapra, hogy tudjuk tervezni az ebéd mennyiségét! <http://fiuk.schoenstatt.hu/nagytaborzaras2015>

A táborról további tudnivalókat, szervezéssel kapcsolatos információkat, híreket találtok a Nagytábor honlapján: nagytabor.schoenstatt.hu, valamint a facebook-oldalunkon: [fb/Jubileumi Nagytabor](https://www.facebook.com/JubileumiNagytabor)

A tábor részletes programját nem áruljuk el, de a hagyományokhoz igyekszünk hűek maradni. Tehát: lesz egy jókora kirándulás, melynek során megtapasztalhatjuk, milyen messzire lehet jutni saját erőből is. Lesz közös munka, hisz amikor 150 fiú együtt van, hegyeket lehet mozgatni! Lesz akadályverseny, ahol kipró-

bálhatjuk tájékozódó képességünket, a feladatok megoldása során pedig muszáj lesz elővenni minden kreativitásunkat. Természetesen a sportnap sem maradhat el, valamint hatalmas számháborúkra és mérameccsekre is lehet számítani. No és nagy közös tábortüzekre!

Mindezek mellett lesznek beszélgetések kicsiknek és nagyoknak, kicsikkel és nagyokkal, vagy ahogy tetszik. Zárándoklat Óbudavárra a Szentélybe, ahol szentségimádást tartunk. A tábor végén ismét lesz lehetőség szeretetszövetséget kötni.

Lesz jó pár újdonság is, de azok hadd maradjanak meglepetésnek!

TÁBORI HÍRADÓ

Hogy az otthon maradottak (akik minden bizonnyal kizárólag lányok és édesanyák lesznek) is mihamarabb értesülhessenek a táborban történekről, legalább naponta közlésünk majd egy-egy rövid beszámolót néhány képpel az aznapi eseményekről. Kövessétek a tábor alatt facebook-oldalunkat!

Addig is: JELENTKEZZ!

<http://fiuk.schoenstatt.hu/nagytabor2015>

Várunk szeretettel!

A szervezők

Nehéz magát értékesnek látnia, ugye?

– kérdezte Tilmann atya egy beszélgetésünk során, majd együttérzően rám mosolygott. Telibe talált, mint mindig. Úgy éreztem, Isten rólam megfigyelt. Mindenkit lát és gondoskodik róluk, de rólam mintha nem akarna tudomást venni. Mindegy, hogy élek-e vagy sem, nem vagyok fontos. Ez hol tehetetlen dühöt, hol végtelen szomorúságot, elhagyatottságot váltott ki belőlem. Miért nem szól már? Miért nem történik semmi? Miért nem számítok neki?

Nem tudtam, hol keressem. Képtelen voltam elcsendesedni és Rá figyelni, miközben görcsösen akartam a Vele való kapcsolatot, szinte sürgetve és türelmetlenkedve. Eredményt vártam befektetett

munka nélkül. A sült galambot. „Lusta barátnőm” – hallok most is Tilmann atyát.

Évek teltek el. Halkan szenvedtem, sodródtam. Bár vágytam Rá, nem számított más, csak hogy rátaláljak a saját boldogságomra, amit egy konkrét embertől vártam. Azonban a kapcsolat véget ért, mellyel egy fájdalmas, „mély” utazás kezdődött. Sokat formált ez az utóbbi időben. Pont úgy, ahogy arra már évek óta vágytam. Nem könnyű az életem,

minden változóban, keresem a helyem... Mégis ebben a káoszban, a sok-sok kérdésjelben egy valami egyre világosabbá válik: engem is a tenyerén hordoz a Jő-isten, akkor is, ha néha úgy érzem, épp megfordítja azt. Ahhoz, hogy ezt lássam is, csak annyi a feladatom, hogy a vizet a korsóba öntsem. Megteszem a tőlem telhető legtöbbet, aztán a többi rábízom. Most már tudom, hogy ez a titok. Helyet hagyni neki is, hogy gondomat viselhesse, neveljen, hogy jobb emberré váljak.

folyam

Megint ez a megfoghatatlanság, amit annyira szeretnék szavakba önteni, ami ugyanakkor látszik, hogy kimondhatatlan. keresem, fogalmazom, de csak dadogni tudok. a bizonyosság, az érzés megvan, de formába önthetetlenül árad. azért is a kisbetű, mert valahogy ilyen ez: nincs úgy eleje, nincs olyan vége, hogy akkor ennyi. hömpölyög, egyik gondolat a másik után jön, megsimogat, meggyötör, örömet hoz, vagy épp szomorúságot, kételyt korbácsoló kérdéseket dobál, aztán megnyugvást hoznak, válasz nélküli kimondatlan válaszokat.

olykor megszólal bennem a félelem. nem merek megnyílni, félek a másiktól, félek az elbukástól, félek a tökéletlenségtől, félek, hogy nem tudom jól csinálni, félek, hogy nem vagyok elég jó. szólít a kegyelem, hív – egy idő után újra kilyukadok Nála. fohászok, kérem, ostromlom, néha bevallom, vádolom, kérdésekkel bombázom, és próbálom odaadni.

a Kezébe tenni a kezem. kimondani, leírni, hogy oda szeretnék bújni a Tenyerébe. belefúrni a fejem, belefészkelni magam minden félelmemmel és sutaságommal. hogy csináljuk együtt. menjünk együtt, mert egyedül nem megy, mert egyedül tökéletes akarok lenni, és a mégis tökéletlenségem túl súlyos, és amúgy is, egyedül simán túl magasnak és megmászhatatlannak tűnnek a hegyek. és így, ezzel, mégsem függésre nevel, hanem a JőIsten adja a szabadságot, annak megtapasztalását. hogy dönthetek, hogy ránézhetek, hogy elindulhatok, hogy lehetek szomorú, hogy lehetek tökéletlen és még a félelem sem tiltott. lehetnek érzéseim, el is fáradhatok, lehetnek kérdéseim, számomra teljesen érthetetlen, akár dühítő jelenségek is. Ő egyszerűen nyújtja, végtelen, elfogadó szeretettel a Kezét. ennyi.

hihetetlenül döbbenetes számomra a gondoskodása! „Ne aggódalmaskodjatok...” hatalmas tapasztalat ez nap, mint

nap! „Elég a mának a maga baja!” Vele kezdeni, zárni és napközben össze-összenézni Vele. szeretek összerosolyogni, összekacsintani az Úrral.

annyi a feladat, megy a pörgés, jönnek a gondolatok, mint a sebes folyó.

mégis, ebben a kavalkádban is megvan-nak a rácsodálkozások. Rácsodálkozások. idő a találkozásokra, a figyelésre, a pusztá létezés örömteliségére.

föl nem foghatom, hogyan lehet ilyen gyöngéden, türelmes szeretettel kísérni valakit. engem. és Ő mégis megteszi, nap mint nap, ami valami hatalmas nagy, tulajdonképpen felfoghatatlan mélységekben ad egyfajta biztonságot.

eszembe szokott jutni az a tábla, az a fa nyíl, amit egy jó barátomnak adtam, mikor lediplomázott: „Jó az irány!” ez hangzott el a mai előadásban is. legyen jó az irány – innentől kezdve besötétedhet úgy, hogy nem látok az orrom hegyéig se, lehetek pocskékul, lehetek padlón. a fontos az, hogy az irány jó. egyszer fény is lesz hozzá, előtűnnek a szebb tájak, vidámság lesz a levegőben is. mert így van ez, ilyen változóféleképpen. a lényeg az irány, hogy az legyen jó. Felé, Vele.

Páros Nap I.

2015. 03. 28, Közösségi Ház

I dén is megrendezésre került Bartal Orsi és Gergő szervezésében a párkapcsolati témájú egynapos 'mini-lelkigyakorlat'. Az óbudavári és egyéb schönstattos programok hangulatához híven itt is kellemes arányban voltak játékos, komoly, interaktív és hagyományos előadás jellegű részei a napnak

Előadó házaspárnak Bodó Rita és Marci jöttek. Egy rövid bevezetés után bemutatkozással kezdtünk, társunkról meséltünk a többieknek egyes szám első személyben.

Ezután változatos ön- és társismereti játékok, feladatok töltötték ki a délelőtti, melyekben a közvetlen meg tapasztalás élménye által érthettük meg a társunk és saját magunk szempontjait, illetve figyelhettünk fel a kapcsolatunkban jelenlévő sajátságokra. Ez különösen tetszett, hiszen sok helyen csak előadást hallgatunk a fontos dolgokról, itt az aktív részvétel által tényleg bevonódtunk azok megélésébe.

Ebéd után kaptunk kis időt, hogy társunkkal kettesben elmenjünk sétálni,

kávézni, ezalatt tudtunk beszélgetni a délelőtti tapasztalatairól, „óbudavárosan” mondva: 'arattunk'. Visszatérve a Közösségi Házba, a délelőttihez hasonló változatos programok voltak, többek közt minden pár elkészíthette saját tervezésű

'Kapcsolatunk címerét', melyen a kapcsolatuk fontos dolgait szimbolizálták.

A rövid nap ellenére sok élményben volt részünk, ezek feldolgozását otthon folytattuk. Köszönjük a szervezést!

Oszoli Dániel

Páros Nap II.

Mivel még nem voltunk hasonló eseményen, nagy várakozással és egy cseppnyi izgalommal tekintettünk a közelgő Páros Nap elébe. A rendkívüli közlekedési állapotokkal és hiányos Budapest ismeretünkkel dacolva eljutottunk a „tett helyszínére”. A program otthonául a Schönstatti Közösségi Hely szolgált, egy meghitt kis zug a fővárosi forgatagban. Az alkalom szervezői a Bartal házaspár, Orsi és Gergő voltak, akiket az óbudavári családakadémiás hétvégén ismertünk meg. Vidám, figyelmes házigazda módjára látták vendégül a résztvevő párokat. Bodó Rita és Marci, az előadók nagy lelkesedéssel és izgalommal fogadtak minket, rengeteg érdekes és tanulságos játékkal készültek, amik kapcsán sokat megtudhattunk magunkról és a másiról.

A közös ima után rendhagyó dolog következett, amikor is egymást kellett bemutatnunk magunk helyett. Ez nem bizonyult egyszerű feladatnak, mert pár mondatban kellett összefoglalnunk azt, ami a párunkra leginkább jellemző. Ezek után olyan feladatokat kaptunk, amelyek abban segítettek, hogy egymás érzéseit

szavak nélkül, csupán a tekintetünkben megértsük. Jó gyakorlat volt számunkra az is, mikor ezt közösen is kipróbáltuk a kapus játék során, melyben a kör közepén álló játékosnak kellett megtalálni az előre kijelölt „kaput” a többiek szemébe nézve.

Ezt követően fakockákat kaptunk, mindenki egyformát és ugyanannyit, melyből a pároknak maguknak, egymásnak háttal ülve kellett ugyanolyan építményt felépíteniük. Az építkezés során láthattuk, hogy melyikünk a domináns, illetve hogy mennyire tudunk együttműködni. Nagyon tetszett nekünk, mert kicsit jobban megismerhettük egymást.

A párok építményeinek megcsodálása után a lányok Rita, a fiúk Marci vezetésével megfogalmazták, hogy mit is szeretnek az ellenkező nemben, és hogy milyen elvárásokat támasztanak feléjük. A plakátokra írt tulajdonságokat látva levonhattuk a következtetést, hogy a fiúk egészen más dolgokat várnak el a lányoktól, és fordítva.

Hallhattunk egy rövid előadást a különböző személyiség típusokról, majd kitöltöttünk egy tesztet, aminek elemzésekor láthattuk, hogy melyik bibliai személyre hasonlítunk a leginkább, és hogy

annak mik az erősségei és gyengéi. Kiértékeléskor sok azonosságot fedeztünk fel a szentírási alak és magunk között. Jó volt szembesülni a jó és rossz tulajdonságainkkal, és látni azt, hogy bár különbözőek vagyunk, kiegészítjük egymást.

A nap számunkra legkülönlegesebb eseménye során Marci vezetésével egy nem mindennapi kiránduláson vettünk részt a különböző érzelmek és érzések világában. Jó volt kicsit elcsendesedni és beleélni magunkat az elbeszélés mozzanataiba.

A délelőtti program befejezése után elfogyasztottuk a Bartal Orsi által készített ízletes gulyáslevest, ekkor nyílt lehetőségünk egy kicsit beszélgetni a többiekkel. Ebéd után a párok elvonultak, mi is kerestünk egy padot a közelben, ahol leülhettünk és átgondolhattuk a nap eseményeit, megoszthattuk egymással gondolatainkat, érzéseinket. Nehéz szívvel indultunk vissza a közösségi helyre, örültünk volna, ha egy kicsivel több idő jut az eseményekben és élményekben

gazdag délelőtti megbeszélésére.

Visszatérve egy halom színespapír és a falon egy idegen szó fogadott minket: Heraldika. Rögtön találgatni kezdtük a jelentését, ami hamarosan ki is derült. Egy rövid előadás keretében megismerkedhettünk a címertannal, a különböző szimbólumok és színek jelentésével, és elkezdhettük kigondolni a saját címerünket. Nagy

lendülettel vágtunk bele a tervezésbe: megpróbáltuk felidézni minél több közös emlékünket, átgondolni azokat a dolgokat, amik a legfontosabbak számunkra. Bár nem volt elegendő időnk a címer elkészítéséhez, elhatároztuk, hogy később azért befejezzük.

Utolsó programunk a kedvesünknek szánt levél írása volt, melyben papírra vetettük a nap folyamán bennünk megfogalmazódott érzéseket és ígéreteinket. Mindkettőnk számára fantasztikus emlék marad, hogy levelünket egy közös ima keretében adhattuk át.

A napot aratással zártuk, átbeszéltük, mi volt számunkra hasznos, mit tudunk hazavinni, illetve elmondhattuk negatív véleményünket is.

Nagyon szívesen emlékszünk vissza a páros napra, igazán hálásak vagyunk a szervezőknek és az előadó házaspárnak. Úgy látjuk, hogy sokat tanultunk, értékes gondolatokkal gazdagodtunk. Minden párnak bátran ajánljuk, mi jövőre is ott leszünk!

Ozsvári Csaba

Szent Márton kapu részlete, 1989. (Hévízgyörk)

A képről három arc néz felénk: a ló és a lovása, Szent Márton, valamint a földön térdelő koldus. A ló peckes járása és lovasának magasba emelt kardja egy harcosra, egy hősré emlékeztet, aki dicső csatába indul. A keret motívumai is a legendák világába helyezik az alkotást. De ez a csata nem a harctéren zajlik, hanem az emberi szívben, és nem csak az emberében. Két könnycsepp figyelhető meg a képen: a koldus arcán és Szent Márton lovának szemében. A koldus kezét az ég felé emeli, és láthatóvá válik rajta Krisztus sebhelye. Szent Márton nemcsak egy koldust lát meg ebben az emberben, hanem magát Jézus Krisztust összetört, ruhátlan testében, könnyező szemében. A kardját azért húzza ki hüvelyéből, hogy kettészakítsa palástját és ruhát adjon a szegénynek. Így válik hőssé, Krisztus harcosává. A kép nemcsak gyönyörködtet, hanem tanít is: észrevesszük-e világunkban a szenvedő Krisztust?!

Könnyebb találni sok embert,
akik elég bölcssek ahhoz, hogy felfedezzék az igazságot,
mint egyet, aki elég rettenthetetlen ahhoz,
hogy mindenféle szembenállás ellenére is kiálljon érte.”

(A. A. Hodge)